

Desmond Ford

Samo Isus

Skratio i pojednostavio Ritchie Way

Desmond Ford
Samo Isus

*“... Ali ne vidješe nikoga,
osim Isusa sama.”*
(Matej 17,8)

Nakladnik
Good News Unlimited
Australia
www.goodnewsunlimited.com

Izvornik
Dr. Desmond Ford
Jesus Only
ISBN 9781494374662
Copyright © 2016 Desmond Ford

Urednik
Edo Zeman

Prijevod
Slavica Zeman

Lektura
Darko Filčić

Korektura
Ljiljana Đidara

Korice
Darren Baker

Tiskano u Kini 2016.

Dr. Desmond Ford

Samo Isus

*Skratio i pojednostavio
Ritchie Way*

Nakladnik
Good News Unlimited
2016.

Biblijski navodi preuzeti su iz Zagrebačke Biblije,
Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1999.

ISBN: 978-0-9945446-9-8

1

Isus, Bogočovjek

Isus Krist je najutjecajnija Osoba u povijesti. Otprilike trećina ljudi danas poznaje Onoga koji je podijelio povijest na dva dijela: prije i nakon Krista.

Ne smijemo pogriješiti i Isusa svrstati u istu razinu s drugim vjerskim vođama. Oni se razlikuju kao svjetlost od tame. Pretražite Kuran, i u njemu nigdje nećete naći Muhamedovo ime. Pretražite stare budističke spise, i u njima nećete naći Budino ime. Ali čitajte Novi zavjet, i naći ćete Isusovo ime na svakoj stranici, često i više puta. Poznati znanstvenik W. Griffith Thomas napisao je: “Kršćanstvo je jedina religija koja se temelji na Osobi njezinog Začetnika.”

Razmislite o ovome: Krist je jedina Osoba koja je živjela i za sebe rekla da je Bog, a da su Ga pritom najuvaženiji ljudi Njegovog vremena smatrali razumnim. Njegov utjecaj je veći od svih drugih. Sokrat je naučavao četrdeset godina, Platon pedeset, a Aristotel četrdeset – ali njihov zajednički utjecaj je manji od Isusovog, koji je naučavao tri i pol godine. Nijedan učitelj nije izbacio iz svojeg učenja ono što je nevažno, prolazno ili netočno, i nijedan učitelj nije odabrao samo ono što je vječno i sveopće.

Koji bi se drugi učitelj usudio reći da će njegovo učenje trajati zauvijek? Isus je rekao: “Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći.” (Matej 24,35) Svaki novi dan potvrđuje ovu istinu. Svaki novi naraštaj nalazi

u Isusovom učenju ono što je novo, svježije i nadahnjujuće. Kad gledamo kroz stoljeća, vidimo kako su Njegove riječi pretvorene u zakone, u crkveni nauk, izreke, riječi utjehe i podrške – ali nisu nikada prošle i nestale. Koji bi se drugi čovjek usudio reći da će njegove riječi trajati vječno?

Krist je rekao i mnogo tog drugog i time pokazao potpunu svjesnost o utjecaju svojih riječi na svijet koji će doći. Nijedan poznati učitelj nije učinio tako nešto. Zapazite sljedeće: “Ja sam svjetlo svijeta. Tko mene slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život.” (Ivan 8,12) Da je ovo izjavio bilo tko drugi osim Krista, smatrali bi ga krajnje drskim. To što su ove izreke istinite i nakon dvadeset stoljeća, ukazuje na to da Krist nije bio običan čovjek.

Od ovog Galilejca tekli su neprestani izvori dobra u korist čovječanstva. Nitko dosad nije bio tako sveobuhvatno koristan. Kad bismo iz djela umjetnosti, povijesti, milosrđa, dobročinstva i suosjećanja izdvojili sve ono što se odnosi na Krista, ili što je proizišlo od Njega, nastale bi velike praznine.

Isus je rekao: “A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32) Ovo nam govori da je unutrašnji život i sjedinjujući čimbenik čovječanstva Osoba, a ne filozofija; i ta je Osoba tesar iz Nazareta. U srži ustanova i religija obično je temeljni čimbenik određeno vjerovanje, a ne osoba. Srž kršćanstva nije ispovijedanje vjere, već Osoba, Isus Krist.

Sjećanja na svjetske velikane pobuđuju u nama poštovanje, ali ne i gorljivu ljubav. Razmotrimo utjecaj Mojzija, Davida, Sokrata, Platona i stotina drugih velikih imena u minulim stoljećima. Niti jedan od njih ne posjeduje privlačnost Isusa Krista.

Razmislite i o Kristovoj tvrdnji da će imati vječnu Crkvu, usprkos prisutnosti “loše ribe” ili “kukolja” unutar

nje (Vidi Matej 16,18; 13,37-40.47-50). Dodajte ovome Njegovu sigurnost kad je svojim sljedbenicima dao nalog da podu i propovijedaju Radosnu vijest cijelom svijetu, nalog koji će poticati muškarce i žene sve do kraja (vidi Matej 28,19.20; Djela 1,8). Ponovno naglašavamo da u svoj svjetskoj literaturi i povijesti ne nalazimo tako određenog dugoročnog proricanja.

Razmislite sada o tvrdnjama Čovjeka iz Nazareta koji je bio bez novca i po ljudskim mjerilima nemoćan. On je tvrdio sljedeće:

1. Da Mu je dana sva vlast na Nebu i na Zemlji (Matej 28,18);
2. Da On u potpunosti vlada prirodom (Marko 4,39.41);
3. Da Njemu pripadaju nebeski anđeli (Matej 16,27);
4. Da Ga ljudi trebaju voljeti više nego vlastite obitelji ili svoj vlastiti život (Matej 10,37.38; Luka 14,26);
5. Da je On Spasitelj sveg ljudskog roda (Luka 19,10);
6. Da može oprostiti grijeha (Matej 9,2);
7. Da će biti konačni Sudac svima (Matej 25,31-46);
8. Da je postojao prije Abrahama i da je uživao u Božjoj slavi prije postanka svijeta (Ivan 8,58; 17,5).

Kristove tvrdnje su preživjele unatoč prividnim porazima. Na križu se ponašao kao Kralj vječnosti, obećavajući pokajniku raj, i mirno je posredovao za svoje neprijatelje.

Može se reći da je najprirodnije objašnjenje za Krista da je bio nadnaravan, jer ako je bio dobar, onda mora biti Bog kao što je i govorio, budući da dobar čovjek ne laže o sebi (Ivan 14,8.9). Opisujući svoje zemaljsko poslanje, Isus je rekao: "Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraća-

nje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglašim godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18.19)

To je bio Njegov posao. Činio je dobro i liječio one koje je Sotona povrijedio. Postojala su cijela sela gdje ni u jednoj kući više nije bilo bolesti, jer je On onuda prošao i izliječio bolesne. Ljubav, milosrđe i sućut zračili su iz svakog Njegovog pokreta. Siromašni i ponizni se nisu ustručavali prići Isusu. Čak su i mala djeca bila privučena k Njemu. Voljela su sjediti u Njegovom krilu i gledati Mu u oči. Isus nije nikada bio grub, nikada nije nepotrebno izgovorio niti jednu oštru riječ i nikada nije nepotrebno zadao bol osjetljivoj duši. Nije nikada osudio slabe. Govorio je istinu, ali uvijek s ljubavlju. Nije podnosio lažljivost, nevjeru i zloću, a u Njegovom glasu osjetile su se suze. Život Mu je bio život odricanja i pažnje prema drugima. Svaka je duša bila vrijedna u Njegovim očima. (vidi Ellen G. White, *Put Kristu*, Znaci vremena, 2010., str. 7)

Krist je Osoba čiji su život nagovjestili pisci Biblije:

1. On je nazvan “novim Adamom” (Rimljanima 5,14; 1. Korinćanima 15,45), jer kao što je prvom Adamu otvoren grudni koš da bi dao život svojoj mladenki (Evi), tako je Isusov bok bio otvoren na križu kako bi Njegova mladenka (Crkva) imala vječni život.
2. Jakov je u snu vidio ljestve koje su dopirale od Zemlje do Neba (Postanak 28,12). Isus je rekao da On predstavlja te “ljestve” koje povezuju čovjeka s Bogom (Ivan 1,51).
3. Josipa su njegova ljubomorna braća prodala u ropstvo, ali je Bog iskoristio tu izdaju da bi spasio Josipovu obitelj (Postanak 45,5). Isto je tako Krist bio prodan svojim neprijateljima i izdan iz zavisti, ali Bog je tu izdaju upotrijebio da bi spasio svijet.

Onako kako je Josip postao gospodar svoje braće, tako je Krist postao gospodar cijelog svijeta.

4. Mojsije je rekao da će Mesija biti netko poput njega (Ponovljeni zakon 18,18). Mojsijeva uloga u izbavljenju Izraelaca iz Egipta preteča je Kristovog izbavljenja Crkve iz ropstva grijeha i pakla.
5. Hebrejsko ime *Jošua* na grčkom glasi *Isus*. Kao što je Jošua pobijedio neprijatelje Izraelaca i dao Izraelcima u posjed zemaljski Kanaan, tako je i Isus pobijedio sve naše neprijatelje i osigurao za nas nebeski Kanaan.
6. Samson, koji je prilikom smrti usmrtio više ljudi nego u cijelom životu, slika je Krista koji je svojom smrću na križu izvojevao veću pobjedu nego što je učinio za života.
7. David predstavlja Krista, koji je u Knjizi proroka Hošee 3,5 nazvan Davidom, gdje je bilo prorečeno da će Krist sjesti na Davidovo prijestolje (Izaija 9,7).
8. Kao što je Salomon sagradio divan hram u doba mira (1. o Kraljevima 6,7) tako je i Isus sagradio duhovni hram, Crkvu, mirnim putem i bez zveckanja oružjem.
9. Jonin boravak u utrobi ribe tri dana i tri noći bio je slika Kristovog boravka u grobu (Matej 12,40).
10. Kao što je židovski svećenik s krvlju pomirenja ulazio jedanput godišnje u Svetinju nad svetinjama, tako je i Isus ušao u Božju prisutnost svojom vlastitom krvlju da pomiri grešni svijet s Bogom (Hebrejima 7–10).

U prvom poglavlju Evandjelja po Ivanu tipovi i simboli koji se nalaze u Starom zavjetu predstavljaju Krista. To su Jakovljeve ljestve, Hram, brončana zmija, voda iz stijene, mana, plameni stup i tako dalje.

2

Isusov svijet: mjesto, ljudi i vrijeme

Palestina je smještena na jugozapadnom dijelu takozvanog plodnog polumjeseca koji spaja dolinu rijeka Eufrat i Tigris s dolinom Nila. To je kopneni most između Europe, Afrike i Azije.

Izraelske granice su: pustinja, prekojordanska brda, jordanska dolina na istoku, “velika i strašna pustinja” na jugu, Sredozemno more na zapadu i planine Libanona na sjeveru.

Ta je zemlja dugačka oko 225 kilometara i široka oko 40 kilometara na sjeveru te 130 kilometara na jugu. Bunari, izvori, mora i kiše činili su je vrlo plodnom u Isusovo vrijeme. Bila je bogata šumama i poznata po voću. Dobro su uspijevali raž, pšenica, grožđe i nar.

Tropska Jordanska dolina kod Galilejskog jezera nalazi se na 208 metara ispod razine mora, dok je Mrtvo more čak 403 metra ispod razine mora, što ga čini najnižom morskom površinom na Zemlji. Nasuprot tome Jeruzalem, koji je udaljen 24 kilometra od Mrtvog mora i 56 kilometara od Sredozamnog mora, nalazi se na 683 metara nadmorske visine, tako da u njemu ponekad pada i snijeg.

Više od tri tisuće vrsta ukrasnog i cvjetnog bilja uspijeva na području Palestine. S obzirom na visinske razlike, klimu i zemlju, tamo može rasti bilje alpskog, puštinjskog i mediteranskog područja. Dok su kameniti brežuljci većim dijelom godine goli, u proljeće su prekri-

veni raznolikim biljem. U prošlosti je tamo bilo lavova, medvjeda i vodenkonja. Danas tamo ima više od 113 vrsta sisavaca, 348 vrsta ptica, 90 vrsta gmazova i vodozemaca i više od 40 vrsta slatkovodne ribe.

Jeruzalem se nalazi na maloj zaravni opkoljenoj brežuljcima. Neki ga zovu "grad sedam brežuljaka". Njegov ponositi izgled spominje se u Svetom pismu, gdje se za putnike kaže da idu "gore" u Jeruzalem. On je jedan od najviših glavnih gradova svijeta, a također i jedan od najčešće rušenih i ponovno sazidanih gradova. S obzirom da su ruševine postajale temeljima novog grada, stvarni grad kojim je Isus hodao nalazi se četiri i pol metra ispod mjesta kojima danas hodaju hodočasnici.

Selo u kojem je odrastao Isus, Nazaret, jedno je od najljepših mjesta na svijetu. Nalazi se na niskim planinama sjeverno od Megida, u dolini, na pola puta između Galilejskog jezera i obale Sredozemnog mora. Od Nazareta do sredozemne obale može se doći pješice za sedam sati, do Tiberijade na Galilejskom moru za pet sati, a do Jeruzalema za tri dana. Iznad sela uzdiže se brijeg visine 152 metra. S tog vidikovca pruža se jedan od najljepših pogleda na svijetu: planine Galileje s Hermonom na sjeveru, greben planine Karmel, obala Tira, modre vode Sredozemnog mora na zapadu, dok se na istoku protežu šume planine Tabor, a na jugu poznata Ezdraelonska ravnica.

Bez sumnje, Isus je kao dječak promatrao ovaj krajolik koji čuva uspomene na svoju prošlost i proročanstva o svojoj budućnosti.

Stanovništvo Palestine

Prošlo je oko četiri stotine godina između zadnje knjige Starog zavjeta i prvih izvještaja Novog zavjeta. Za to vrijeme dogodile su se velike promjene u Palestini.

Jezik Židova se promijenio, nastali su novi običaji, svjetonazori, sljedbe i ustanove.

Došlo je do velikih političkih promjena. Nakon babilonskog izgnanstva zemljom su upravljali svećenički poglavari, a nakon toga došli su Rimljani koji su sve promijenili, a s njima i uzurpator Herod Veliki, koji je vladao u Jeruzalemu kao rimski namjesnik. Palestina je bila podijeljena na male pokrajine pod upravom beznačajnih kraljeva.

Veliko vijeće, Sanhedrin, postojalo je kao ustanova za upravljanje Židovima, ali mu je Rim ograničio vlast. Srce vjerskih obreda bio je jeruzalemski Hram, ali su još važnije bile sinagoge koje su se nalazile po cijeloj zemlji. Imajte na umu da je Židova bilo manje od deset posto, dok je njihov utjecaj bio razmjerno veći. Svećenika je bilo na tisuće, i oslanjali su se na odanost običnog puka. Većina stanovništva nije znala čitati hebrejski, za razliku od rabina. Sama riječ *rabbi* znači "moj gospodar". Najistaknutiji vjerski uglednici bili su farizeji, žestoki tradicionalisti i patrioti. Mnogi od njih vjerovali su da su izabranici Neba, te su najčešće prezirali obične ljude smatrajući ih nevrjednima spasenja. Farizeji su držali i čuvali mnoge predaje i vjerovanja koja se ne mogu naći u Svetom pismu. Mnogi od njih su bili pisari, i čini se da su uživali u nametanju ljudima teškog religijskog tereta. Osobito su bili teški u propisima u vezi sa svetkovanjem subote. Ipak su imali i nešto dobroga: očekivali su Mesiju.

Nasuprot farizejima, saduceji su zbog udobnog života odbacili mnoge predaje. Saduceji su se miješali s nežidovskim stanovništvom, umnogom su prihvaćali grčku kulturu i bili su sumnjičavi u vezi s uskrsnućem. Bili su mnogo bogatiji nego farizeji i pismoznanci, pa su s omalovažavanjem gledali na sve one koji nisu pripadali njihovom društvenom sloju.

Sve u svemu, umjesto da je Krist našao narod privržen prorocima iz prošlosti, zatekao je narod pun ljudskih predaja i predrasuda. To je bila "gora" koju je želio baciti u more.

Vrijeme

Apostol Pavao kaže da je Isus došao na svijet "kada dođe punina vremena" (Galaćanima 4,4). A Marko u prvom poglavlju svoje knjige kaže da je Isusov pozdrav svijetu bio: "Ispunilo se vrijeme." (Marko 1,15)

Postoje zapisi da su učitelji tijekom više stoljeća pretkazivali dolazak velikog Gospodina koji će donijeti novo doba. Stručnjaci su dokumentirali ova pretkazanja poput onih nadenih u rimskim pretkršćanskim spisima. Vrijedne su pozornosti Platonove riječi koji je predvidio ružnu sudbinu neusporedivo dobrog čovjeka. Vergilije je pisao o dolasku osobitog djeteta, a Platon, koji mu je prethodio nekoliko stotina godina, pretkazao je Mesijinu smrt na križu. Govoreći o istinski pravednom i plemenitom čovjeku koji će živjeti jednostavno, Platon kaže da će takav čovjek biti optužen da je najgori, biti "šiban, mučen, spaljenih očiju te će na kraju, nakon što je pro-patio svako zlo, biti nabijen na kolac ili prikovan na križ".

Vrijeme kad je dugoočekivani Mesija rođen bilo je vrijeme očaja. Cijeli sredozemi svijet tonuo je u mračnu jamu neopisive putenosti, očajanja i beznađa, i izgledalo je da iz toga nema izlaza. U to vrijeme bilo je u Rimskom Carstvu oko 60 milijuna robova, što je predstavljalo veliki dio svjetskog stanovništva. Gdje god je bilo robova, život je bio jeftin, i bilo je vrlo malo sažaljenja prema potlačenima. Samoubojstva su bila dio svakodnevice, ustanove braka i obitelji su se raspadale, religija je bila samo praznovjerje, a filozofija je bila u rasulu. Svijet je bio spreman za dolazak Mesije.

Pax Romana (mir od rata), lakoća putovanja, svjetski jezik (grčki *koine*), naglašavanje individualnosti, što je navodilo ljude da se brinu za svoju vječnu sudbinu, te široka rasprostranjenost Židova i njihovih Svetih spisa – sve je to pripremlilo put za dolazak Isusa s Njegovom Radosnom viješću.

Mesijansko proročanstvo u Knjizi proroka Daniela 9,24-27 bilo je izvor ohrabrenja onima koji su iščekivali Obećanog. Ono je otkrilo da će se nakon nekih pet stotina godina po povratku Židova iz babilonskog ropstva pojaviti Izbavitelj.

3

Od Isusovog krštenja do Njegovog posljednjeg tjedna

Rođenje i krštenje

Osoba za koju svijet nije imao sobu rodila se u štali. Bio je gol i nemoćan, jako voljen, ali i omražen. Tako je bilo i na Golgoti. Premda je Nebo pokazivalo svoju naklonost kroz zvijezdu vodilju, kralj Herod je smišljao Njegovu smrt. I na križu je Nebo očitovalo Isusovu posebnost kroz trosatnu pomrčinu Sunca, ali se izvršitelji raspeća nisu kajali. U Betlehemu su mudraci Isusu donijeli mirise, a to isto bilje doneseno je da pokrije Njegovo tijelo nakon smrti. Isusov prvi dan na ovom svijetu ponudio je na taj način sliku Njegove smrti. O Njegovom životu sljedećih trideset godina ne znamo mnogo, osim da je bio tesar.

Krštenje

Nakon krštenja Isus je ostavio tesarski posao i počeo svoju duhovnu službu koja je trajala sljedeće otprilike tri godine: jednu godinu neprimjetnosti, jednu godinu popularnosti i jednu godinu protivljenja.

Nakon krštenja Duh je odveo Isusa u pustinju kako bi Ga Sotona kušao (Marko 1,12.13). Na kraju četrdeset dana gladovanja, prišao Mu je Sotona s tri kušnje. Sotona Ga nije kušao kroz Njegovu ljudsku narav. Kušao Ga je

da upotrijebi svoju božansku narav – da pretvori kame-
nje u kruh kako bi utolio svoju glad. Ali Isus, koji se
izjednačio s nama, odbio je upotrijebiti bilo koju silu u
svoju korist.

Prema spisima apostola Ivana, Isus je prvu godinu
rada proveo u Judeji. Tada je pozvao svoje učenike, oči-
stio Hram i imao noćni razgovor s Nikodemom.

Evandjelje po Ivanu

Najdublja ikad napisana duhovna knjiga jest Evande-
lje po Ivanu. Dok su prva tri Evandelja (Matej, Marko i
Luka) pisana za Židove, Rimljane i Grke, Ivanovo Evan-
delje pisano je za Crkvu. Ivan koristi židovsko Svetište –
s njegovim žrtvenikom, posudom za pranje ruku i nogu,
stolom za kruh, zlatnim svijećnjakom sa sedam svjeti-
ljaka, zlatnim kadionim oltarom, svetim Kovčegom u ko-
jem su se nalazile ploče s Deset zapovijedi i zlatnim
pokrovom za Kovčeg – kao okvir za svoje Evandelje.

On pisanje Evandelja započinje s Ivanom Krstiteljem
koji pokazuje na Isusa i izjavljuje: “Evo Jaganjca Božjeg
koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29) Isus je bio Janje
koje će dati sebe kao žrtvu za naše grijehе.

Ivan zatim ukazuje na umivaonik s riječima: “Tko se
ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kra-
ljevstvo nebesko.” (Ivan 3,5) Ukazujući na stol za kruh,
Ivan bilježi Isusove riječi: “Ja sam kruh života.” (Ivan
6,35) Zatim podvlači Isusove riječi koje otkrivaju da je
On svijećnjak: “Ja sam svjetlo svijeta.” (Ivan 8,12) Kao
što se dim tamjana sa zlatnog oltara dizao preko zavjese
u Božju prisutnost, tako se i molitve koje mi molimo u
Isusovo ime dižu k Bogu (vidi Otkrivenje 8,3.4). Isus je
rekao: “I što god zamolite u moje ime, učinit ću, da se
proslavi Otac u Sinu. Ma što me zamolili u moje ime, ja
ću učiniti.” (Ivan 14,13.14) Poglavlja 18 i 19 prikazuju

Isusa kao zlatni pokrov pomirenja na svetom Kovčegu, poprskan krvlju Njegove žrtve.

Drugi obrazac kojeg Ivan koristi u svojem Evanđelju jesu sedam čuda prije križa. Ona predstavljaju Isusovu preporadajuću silu u našem životu. U ovim čudima nalazimo preobrazbu iz žalosti u veselje, iz bolesti u zdravlje, iz oduzetosti u obilnu snagu, iz gladi u sitost, iz tjeskobe u smirenost, iz tame u svjetlo, iz smrti u život. U ovim čudima dana nam je slika preobrazbe koja se događa u životu svake osobe koja dođe k Isusu.

Ovih sedam čuda otkrivaju Isusovu moć nad svim okolnostima i stanjima. On je Bog kakvoće (pretvorio je vodu u vino), On je Bog količine (nahranió je 5.000 ljudi, uz žene i djecu, s pet kruhova i dvije ribe), On je Bog vremena (izliječio je čovjeka koji je bolovao 38 godina), On je Bog prostora (dok je bio u Kani, izliječio je dječaka u Kafarnaumu), On je Bog prirode (stišao je oluju na Galilejskom jezeru), On je Bog iznad slučajnosti (izliječio je čovjeka slijepog od rođenja), On je Bog života i smrti (podigao je Lazara iz mrtvih). Ova čuda nam govore da je sve pod Isusovim nadzorom.

Glavna misao za svakog od nas jest da je Kristova preobražavajuća riječ snažna i učinkovita kao i Njegova prisutnost. Bez dodira s vodom, Krist je na svadbi u Kani svojom riječju pretvorio vodu u posudama – u vino. Kasnije, također u Kani, rekao je riječ i ozdravio dječaka u Kafarnaumu. I ta ista riječ pozvala je mrtvog čovjeka da izade iz groba. Ta ista riječ nam stoji na raspolaganju da izvrši čudo spasenja u životu i najslabijeg vjernika koji se vjerom obraća Kristu.

James Stalker ukazuje da se Isusova čuda u Ivanovom Evanđelju nazivaju znakovima. Kad je izliječio tjelesno sljepilo, to je bio znak da može izliječiti i težu bolest – duhovno sljepilo. Kad je podigao fizički mrtve, to je bio znak da može podići i one koji su duhovno mrtvi. Kad

je očistio gubavca, to je bio znak da može ukloniti i gubu grijeha. Kad je nahranio mnoštvo izlomljenim kruhom, to je bio znak da će On – Kruh života prelomljen za grijeha ovoga svijeta – nahraniti ljude kruhom života. Kad je umirio oluju, to je bio znak da će donijeti mir nemirnoj savjesti.

Mnogi se rugaju čudima učinjenim prije dvije tisuće godina. Clive S. Lewis mudro je pisao na ovu temu. On ukazuje na to da u Evandeljima nema bajki u kojima se događa nešto smiješno, poput životinja koje se pretvaraju u ljude, drveća koje govori, brodova koji se pretvaraju u božice, i slično. *Biblijska čuda su ono što bismo očekivali da se dogodi kad bi Bog posjetio ovaj planet.* Svako od njih nosi potpis mudrog Boga punog ljubavi.

Čuda su toliko isprepletena s Isusovom poviješću da bi, ako bi se ona uklonila, sama povijest bila uništena. Postoji uzročno-posljedični odnos između Isusovih čuda i učinaka koje ona imaju na ljude koji su ih vidjeli. Čudo Njegovog uskrsnuća iz mrtvih obratilo je Njegovog vlastitog brata te oživjelo i ojačalo Njegove pratitelje da odnesu Radosnu vijest do kraja tada poznatog svijeta.

1. Korinćanima 15,46 nudi načelo koje baca svjetlo na treće poglavlje Evandelja po Ivanu: “Ali ne dolazi prije duhovno, već zemaljsko; duhovno dolazi zatim.” Po rođenju mi nemamo prvo duhovnu narav, i ukoliko želimo primiti vječni život, Bog mora najprije posaditi sjeme vječnog života u naše srce.

Ako se čak i Nikodem, glavni vjerski učitelj u Izraelu i čovjek besprijealnog ugleda i vanjske čistoće trebao nanovo roditi, koliko je veća naša potreba?

U trećem poglavlju Evandelja po Ivanu Isus govori Židovu, ali u četvrtom On govori neznaboškinji; u trećem poglavlju to je čovjek besprijealnog ugleda, u četvrtom je to žena lošeg ugleda. U trećem poglavlju Nikodemu je rečeno da mora biti nanovo rođen, dok je

ženi iz četvrtog poglavlja jednostavno ponuđen dar. Za to postoji vrlo dobar razlog: Nikodem je uživao u svojoj svetosti, dok je žena imala osjećaj očajničke potrebe. Nikodem je tražio Isusa, a Isus je tražio ovu ženu. Židovski vođa je došao Isusu noću, a Isusov razgovor sa ženom odvija se tijekom dana. Četvrto poglavlje Evandjelja po Ivanu naziva se priručnikom za obraćenje, jer nam pokazuje korake od nevjerstva do vjere. Treba proučiti to poglavlje i pronaći retke koji pokazuju kako je Isus pridobio pozornost Samaritanke, njezino zanimanje, njezinu želju, uvjerenje i djelovanje.

U istom poglavlju nalazi se izvještaj o čudesnom izbavljenju plemićkog sina. Nakon razgovora s Isusom otac je bio siguran da mu je sin ozdravio i stoga se nije žurio kući. Ovaj izvještaj nam govori kako se trebamo nositi s našim problemima. Prvo, ne zanemarujmo problem ili potrebu, već ga priznajmo. Drugo, odnesimo problem Isusu. Treće, prihvatimo Njegovo obećanje da je On svjestan naše potrebe i da ima tisuću nama potpuno nepoznatih načina da ga riješi. Četvrto, nastavimo svojim životnim putem i očekujmo da će u Njegovo vrijeme i Njegovim načinom sve biti riješeno. Za nas je često taj četvrti korak i najteži.

Oni koji su pročitali prva četiri poglavlja Evandjelja po Ivanu, pronaći će sve što je znano o Kristovoj prvoj, manje poznatoj godini rada. Ono što znamo jest da se pri završetku prve godine rada nad Judejom i Jeruzalemom nadvila sjenka najstrašnijeg ikada počinjenog zločina: židovsko odbacivanje i buduće razapinjanje njihovog Boga koji je došao k njima u tijelu.

Godina popularnosti

Nakon godine provedene na jugu, Isus je došao u Galileju, koja se nalazi na sjeveru zemlje. U ovom raz-

mjerno priprostom području trebalo je biti manje predrasuda nego tamo gdje je vjerska hijerarhija imala svoje sjedište.

Cijelu godinu poučavao je svoje učenike. Iako je Njegov rad bio za sva vremena i za cijeli svijet, on ga nije mogao završiti sâm. Zato je pozvao Dvanaesticu kako bi oni mogli nastaviti s radom nakon Njegovog odlaska na Nebo.

I na početku i na kraju te godine Krist je posjetio svoj zavičaj samo da bi bio odbačen pod prijetnjom ubojstva. Njegova je primjedba bila da prorok nema časti u svojem vlastitom zavičaju. Ali ostatak godine, osim iskustva u Nazaretu, bila je godina veselja, liječenja, učenja i divljenja tisuća, čak i desetina tisuća u nekim središtima. Oni koji poput Krista žive po Božjoj volji, besmrtni su dok ne obave svoj posao.

Poziv prvih učenika da napuste svoj ribarski posao može biti uspoređen s događajem kojim završava Evanđelje po Ivanu. Izvještaj u Evanđelju po Luki, petom poglavlju, simbolizira posao nevidljive Crkve sa svojim neuspjesima i opasnostima. Čak i nakon Kristovog blagoslova, neke ribe su pobjegle kroz napuklu mrežu. Međutim, situacija je drukčija u drugom izvještaju koji ukazuje na djelo istinite, nevidljive Crkve i potpunog spasenja i sigurnosti onih koji su prikupljeni mrežom Evanđelja. Često evandeoski ribari rade u tami i ništa ne uhvate. Tek se na Kristovu zapovijed stanje promijenilo u oba slučaja. Krist je sve što nam treba. Izvještaj koji je obilježio početak apostolskog rada kaže da je mreža bačena u dubinu, ali pri završetku njihovog ribarenja mreža je bačena na desnu stranu čamca. Broj ulovljene ribe u početku je bio nepoznat, ali nakon Kristovog uskrsnuća ulovljene su 153 ribe. Taj se broj sastoji od kvadrata broja 12 zbrojenog s kvadratom broja koji predstavlja Trojstvo. Kristovi učenici u suradnji s Trojstvom ubiru

bogatu žetvu za Kraljevstvo, a dvanaest je biblijski broj za Kraljevstvo.

Oduzeti čovjek iz Kafarnauma (Matej 9) i dugogodišnji bolesnik iz Bethesde (Ivan 5), podsjećaju nas da bez Krista ne možemo ispravno hodati. U oba slučaja oba pisca upućuju na to da su obojica odgovorni za svoje stanje, ali to ne odbija velikog Liječnika. Zapazite da u Luki 5,20 Krist najprije nudi oprost grijeha. Samo veliki Sudac cijele Zemlje može oprostiti grijeha, i taj Sudac pokazuje sućut i milost čak i u najtežim slučajevima.

Nakon što je Krist posvetio svoje učenike za službu, održao je predavanje posvećenja – Propovijed na Gori, koja je i Isusovo najduže zabilježeno predavanje. Važno je ovdje uočiti da Isus u početku svojeg rada, prije ovog predavanja, traži pokajanje (Matej 4,17) i zatim nastavlja poučavati što je to pokajanje i koji su mu plodovi.

Isusovo predavanje daje nam smjernice za kršćanski život i kakav bi on trebao biti, potičući slušatelja da glasno izjavi: “Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?” (Rimljanima 7,24)

Izlječenje gubavca nije slučajno pratilo ovo predavanje. Nema iskrene duše koja se nakon čitanja ovog govora ne osjeća gubavom i ne zaželi iscjeljenje.

Dok nam poglavlja 5 i 8 govore o nekim Gospodnjim riječima, sljedeće poglavlje nam govori o Njegovim velikim djelima. Negdje polovicom te divne godine Gospodin pokazuje svoju moć nad prirodom i nad demonima. Također je važno primijetiti kako On smiruje oluju u srcima svojih učenika prije smirivanja oluje na jezeru i unutrašnje oluje čovjeka opsjednutog demonom.

Čuda prelaska preko Galilejskog mora (Matej 8) povijesne su naravi, kao i slike duhovnih zbivanja. U svakodnevnom životu susrećemo se s olujama i nesrećama koje nam prijete. Naše temeljne spoznaje su: (1) život je zbrkan; (2) mi smo ranjivi; (3) postupci imaju svoje po-

sljedice. Zato se očekuje ponavljanje ovih poteškoća. Mi se uglavnom borimo s olujama zaboravljajući Onog tko nam može pomoći. Ali ako Ga pozovemo, On će se odazvati. Zapazimo silu Kristove riječi. Krist je Riječ kojom su stvoreni nebo i Zemlja, a silom te Riječi prognani su demoni, smireno je more i podizani su mrtvi. Njegova riječ je uvijek moćna, i ako joj prionemo, vjerujemo joj i poslušamo je, ta ista sila radit će za nas i umirit će svaku oluju.

Unutarnje oluje straha, sumnje i zbunjenosti gore su od udaraca izvana. Ali ovdje je ponovno odgovor Kristova riječ: “Uistinu, Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti.” (2. Timoteju 1,7) “Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom.” (Rimljanima 10,17)

Što god zadobije našu pozornost, zadobije i nas. Čemu ćemo pokloniti pozornost – našem strahu, ili Njegovoj ljubavi, milosti i sili (vidi Filipljanima 4,6-8)? Čitajte ove retke često. Pamтите i živite tako. Ne brinite se ni o čemu, molite se i budite zahvalni za sve. Moguće je veseliti se u Gospodinu čak i u ovom kaotičnom svijetu (Filipljanima 4,4).

Isus je te godine poveo svoje učenike na tri misijska putovanja. Možda na svako zabilježeno čudo dolazi mnogo drugih. U Jeruzalemu, u Judeji, čovjek koji je bio slijep od rođenja ubrzo je shvatio tko je Isus Krist. Najprije je govorio o Isusu kao “jednom čovjeku”, a kasnije Ga naziva prorokom. Na kraju Ga priznaje za Gospodina i obožava Ga (Ivan 9).

Za vrijeme Pashe Krist je bio u Jeruzalemu i izliječio čovjeka koji je bolovao trideset i osam godina (Ivan 5). Taj je čovjek slika starog Izraela koji je zbog nevjere lutao po pustinji isto toliko godina, pa i više, bez snage i plemenitosti. Čovjek je ozdravio u subotu, što je Isusu uzrokovalo nevolje.

Čudno je kad čitamo koliko je u godini Isusove popularnosti bilo sukoba u vezi sa subotom. Krist nije prihvatio tradiciju po kojoj je subota bila važnija od čovjeka, što je obične ljude poticalo na veselje, a vjerske vođe na ubojstvo. On je učio da je subota stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote, te je podario subotnji odmor onima koje je izliječio. Izjavio je da je Gospodar subotnjeg dana i zaodjenuo ga trajnom svježinom, dajući nam pedeset i dva dana osvježenja svake godine, pedeset i dva mala Edena.

Govoreći o obje ustanove, naš je Gospodin reformirao ustanove braka i subote i upućivao svoje slušatelje natrag prema Edenu. Znao je da će kulturološki zakoni židovske religije doći kraju, a znao je i da će edenske ustanove trajati zauvijek. Riskirao je čak i svoju misiju i svoj život čineći mnoga čuda na sveti dan (zabilježeno je sedam čuda), kako bi pokazao da istinsko držanje subote donosi blagoslov, a ne štetu. Nije branio nijednu ustanovu za koju je znao da će doći svojem kraju. Nije govorio kako treba držati židovske kulturološke zakone, pa je stoga rekao ženi iz Sikara da će židovski način bogoslužja brzo biti nadmašen (Ivan 4,21), dok će načela dana u Deset Božjih zapovijedi trajati zauvijek (Matej 24,20; Luka 23,56).

Godina protivljenja

Događaji se odvijaju ubrzanim tijekom, protivljenje raste razmjerno nezadovoljstvu vjerskih vođa zbog Kristove popularnosti. U početku je izgledalo kao da će cijela Galileja poći za Njim, ali Galilejci su dokazali da su kamenito tlo. Početna popularnost je polako umirala i na kraju su je zamijenile nevjera i neprijateljstvo. Krist je postao izbjeglica koji je odlazio daleko i u neobična mjesta. Za Njim više nisu išle tisuće, već jedva šaćica ljudi.

Ali Njegova su čuda bila utoliko veća, poput hranjenja pet tisuća ljudi. To je bila slika širenja Radosne vijesti. Krist je primio hranu od Boga i dao je ljudima koji su je dijelili međusobno.

Zapazite kako je Krist tada kušao svoje sljedbenike. Prvo je kušao Filipa problemom prehranjivanja tisuća ljudi bez hrane, a Filip je priznao da ne zna kako bi to izveo. Andrija je gledao na ljudske izvore od nekoliko kruhova i riba i ponovio Filipovu bespomoćnost. Ali dječak koji je donio svoj ručak oslonio se na Isusa i tako je problem bio riješen.

Vrlo je znakovito da je Isus, kad je imao manje materijalnih dobara (pet kruhova i dvije ribe), nahranio više ljudi, i još je preostalo dvanaest košarica. Sa sedam krušičica i nekoliko ribica nahranio je četiri tisuće ljudi, i tada je ostalo sedam košarica. Što bi sve mogao učiniti sa samo jednom mrvicom? Odgovor nalazimo u 1. Korinćanima 1,26-31. Bog koristi slabe, prezrene i neuke da učini nemoguće. Postoji nada za sve nas.

Povlačenje

Da bi pripremio svoje srce i dušu za križ, Isus se uklonio od mnoštva. Ali dva mjeseca prije Njegovog raspeća došao je glasnik s porukom: "Gospodine, bolestan je onaj koga ljubiš." (Ivan 11,3) Da, vjernici se razbole i znaju za bol.

Tako je bilo s Jobom, Ezekijom i pokajanim razbojnikom. I u tom trenutku Isusova ljubav prema nama je od veće važnosti nego naša prema Njemu. Isus je neuobičajeno čekao dva dana prije nego što je krenuo u pomoć svojem bolesnom prijatelju.

Koliku je utjehu od tada ovaj slučaj dao milijunima vjernih patnika. Mnogo je bolje ustati iz groba nego iz bolesničkog kreveta. To je bilo ono u što su Lazar i nje-

gove sestre naučili vjerovati. Oni su bili osnaženi za suočavanje s budućim poteškoćama jer je Krist u ovom slučaju odgodio pomoć.

Posljednji tjedan

Razmotrimo sada najvažniji tjedan u povijesti, čiji je vrhunac Isusova smrt i uskrsnuće. Glavna pouka tog tjedna je da se u srcu kršćanstva nalazi Bog koji pati. Samo kršćani obožavaju Boga koji je bio ranjen za čovjeka.

Posljednji tjedan zapravo počinje u subotu navečer u Šimunovoj kući, gdje se slavilo Lazarovo uskrsnuće. Židovski dan počinje zalaskom sunca, i ovom prigodom to je bila večer namijenjena Židovima, jer nakon ovog poglavlja apostol Ivan više ne piše o Kristovoj službi nevjernim Židovima, osim riječi osude. Sve njegove ohrabrujuće riječi sada su upućene onima koji Ga slijede. Kad odgovara na pitanja, kad govori usporedbe ili zao kuplja našu pozornost dramatičnim djelima, Njegova tema je uvijek ista: dolazak Sudnjeg dana.

U ovom posljednjem tjednu zabilježena su dva slavlja: jedno je u Šimunovoj kući, kad obraćena bludnica Marija pomazuje svojega Gospodina u prisutnosti svojega brata Lazara i dvanaest apostola, a drugo je slavljenje Pashe uoči Isusove izdaje.

Kakva je to divna prigoda za početak ovog posljednjeg tjedna! Grešnica razbija skupocjenu alabastrenu posudu i skupocjenim uljem pomazuje svojega Gospodina. Ova razbijena posuda slika je Isusovog tijela koje će biti slomljeno na križu kao Božji obilni poklon čovjeku. Kao što je miris Marijinog poklona ispunio kuću (a ne samo sobu), tako je i miris Božje ljubavi s križa ispunio cijeli svijet.

Ovo poglavlje, ispunjeno počastima odanim Kristu, stoji nasuprot završetka prethodnog poglavlja, gdje ži-

dovski vođe sazivaju Veliko vijeće, koje osuđuje Krista kao izdajnika koji zaslužuje smrt. Dvanaesto poglavlje Evandelja po Ivanu ocrtava Krista počašćenog Marijinim poklonom, hvalom običnih ljudi kad je jašući magarca ušao u Jeruzalem, Grcima koji su se željeli upoznati s Njim, Božjim glasom s Neba i savješću nekih židovskih vođa.

Marijin nesebičan čin podsjeća nas da služenje Isusu cijelim srcem može biti ukor drugim religioznim ljudima koji misle da bismo se trebali drukčije ponašati. Ovom prigodom Marija je načula Judin prigovor: “Zašto se ova pomast nije prodala za tristo denara te to dalo siromasima?” (Ivan 12,5) Juda se nije brinuo o siromasima, nego je bio lopov. Ali Isus je, i pored ljubavi koju je gajio prema Judi, obranio Mariju naznačivši da je to što je ona učinila za Njega dio Božjeg plana kojeg oni još nisu razumjeli.

4

Isusov pobjednički ulazak

“Sutradan veliko mnoštvo naroda koje bijaše došlo na blagdan, kad ču da dolazi Isus u Jeruzalem, uze grane od palmâ te mu izide u susret kličući: ‘Hosana! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje, kralj Izraelov!’” (Ivan 12,12.13)

Ono što je Isus učinio ovom prigodom bilo je drukčije od Njegovog uobičajenog načina rada. Bilo je očito da je ovog puta želio privući pozornost mnoštva na svoje tvrdnje, jer se vrijeme raspeća približavalo. Ali, nasuprot očekivanju naroda, On ne dolazi na konju da istjera Rimljane kao osvajače Izraela, već jaše na magarcu kao Knez mira.

Dan je dosegnuo vrhunac kad je Krist očistio Hram ne od neznabožačkih, već od židovskih grešnika, a svećenički poglavari i pismoznanci kipjeli su mržnjom. Matej je zabilježio: “Kad glavari svaćenički i književnici vidješe čudesa što ih učini i djecu što kliču u hramu: ‘Hosana sinu Davidovu!’, razljutiše se...” (Matej 21,15)

Tisuću godina ranije, kad je kralj David prilazio Jeruzalemu s klicanjem i pjesmom, nevjesta za koju je bio spreman dati kraljevstvo gledala ga je kroz prozor kako gol do pojasa slavi i pleše pred Gospodinom. Izašla je van i počela vikati na njega: “Kako se časno danas ponio Izraelov kralj”, rekla je s prijezirom, “kad se otkrio pred očima sluškinja slugu svojih kao što se otkriva prost čovjek!” Ali kralj joj je odgovorio: “Pred Jahvom ja igram!

Tako mi živoga Jahve, koji me izabrao mjesto tvog oca i mjesto sva njegova doma da me postavi za kneza nad Izraelom, narodom Jahvinim: pred Jahvom ću igrati! ... Ali pred sluškinjama o kojima govoriš, pred njima ću biti u časti." Potom slijedi glavni redak: "A Mikala, Šaulova kći, ne imade poroda do dana svoje smrti." (2. Samuelova 6,20-23)

Zašto navodimo ovaj stari događaj? Zato što je Isus, odmah nakon što je osudio židovske vođe, prokleo smokvino drvo, simbol Izraela: "Opazi smokvu kraj puta i pride, ali kako na njoj ne nade ništa, osim lišća, prokle je: 'Nikada više na tebi ne bilo roda!' I smokva se smjesta osuši." (Vidi Matej 21,19) Tijekom dvije tisuće godina Isusova nesuđena nevjesta bila je duhovna nerotkinja. Ovo je sve bilo prorečeno u vrijeme Davida i Mikale.

Kakvo svečano upozorenje nalazimo u ovim starim zapisima! Dobro je i mudro načelo biti umjeren u svemu i priznavati Bogu Njegove zaslužene uloge. Ali ne trebamo biti umjereni u izlasku iz kuće koja gori, ili umjereni tražiti pojas za spašavanje kad brod tone. Naši životi često vise o koncu milosti i mi možemo prekinuti taj konac poklanjajući svoje oduševljenje stvarima ovoga svijeta, umjesto Stvoritelju i Otkupitelju. Neka Bog učini da ono što nam daje mir ne bude skriveno od naših očiju!

Luka je zabilježio Isusove suze kad je ugledao Sveti grad, grad koji se spremao da Mu oduzme život. Kad se približio Jeruzalemu, zaplakao je nad njim i rekao: "Kad bi i ti u ovaj dan priznao ono što ti je za mir! Ali je sada sakriveno tvojim očima. Doći će ti vrijeme kada će te tvoji neprijatelji opasati opkopom, opkoliti te i pritijesniti sa svih strana. Sraunit će sa zemljom tebe i tvoju djecu u tebi. Neće ostati u tebi ni kamen na kamenu, jer nisi priznao određeno vrijeme kad te Bog pohodi!" (Luka 19,42-44)

Četrdeset godina nakon ovog proročanstva rimska je vojska uništila Jeruzalem i njegov Hram. Stotine tisuća Židova poginulo je za vrijeme opsade grada, a ostali su prodani kao roblje.

Radosna vijest je najprije propovijedana Židovima, i zbog toga su oni bili prvi kojima je Bog sudio. Na taj su način oni upozorenje drugim narodima kojima je Radosna vijest propovijedana, jer će i njima uskoro suditi Bog.

Isus je otkrio Božje srce i bît Njegove Radosne vijesti, a to je ljubav za izgubljene. Možemo vjerovati uplakanom Spasitelju. Njegove suze trebale bi ukloniti naš strah. Nedugo nakon ovog, Njegovo izranjeno tijelo, dok je nosio teret našeg grijeha, bilo je prikovano na križ. Ovo je jedini Bog, poznat čovjeku, koji plače, jedino ranjeno Božanstvo, jedini Bog koji je prinio sebe kao žrtvu za svoj narod.

Nakon ulaska u grad, Krist je otišao ravno u njegovo srce – u Hram. On se tamo prikazao kao Sudac i na početku i na kraju svoje misije. “Poslije toga ude Isus u hram Božji, istjera sve koji su kupovali i prodavali u hramu. Mjenjačima novca isprevrta stolove, a prodavačima golubova klupe te im reče: ‘Stoji pisano: Kuća moja neka bude kuća molitve, a vi je pretvarate u špilju razbojničku.’” (Matej 21,12,13)

Dobra religija je nešto najbolje na ovom svijetu, kao što je i loša religija nešto najgore. Na nesreću, prevladava loša religija, a Kristovo djelo čišćenja Hrama ukazuje na stalnu potrebu obnove Crkve.

Netko je rekao kako osoba ne može postati dobar kršćanin odlazeći u crkvu, kao što ni čovjek ne može postati automobil zato što spava u garaži. Stvarni kršćanin je osoba kojoj je Bog u središtu života. Kad čovjek u središtu svojeg života ima nešto drugo, njegova religija postaje loša i treba doći do potpune obnove.

Pred nama se odvija sukob između Krista i Kaife. Razmislite o prizoru u kojem ostarjeli Kaifa, visok i otmjenog držanja, govori: "Bolje je da jedan čovjek umre mjesto naroda." (Ivan 18,14) To je bio judaizam, sa svojom svetom drevnom povijesti, izabran od Boga da objavi svijetu dolazak Mesije, ali istodobno spreman razapeti Boga kojega su obožavali. Svaki iskreni muškarac i žena onog vremena morao se opredijeliti između Krista i Kaife, između organizacije sa svom svojom veličinom, poviješću i tradicijom, ili Poniznog koji je bio Put, Istina i Život.

Svaka Crkva mora vrednovati svoju tradiciju, običaj i rad Riječju Božjeg Sina. Ispit će uvijek biti Isus, Njegova osobnost i Njegova istina.

Može se primijetiti da se ulaskom u Jeruzalem promijenio način Isusovog rada. Njegovo ponašanje i Njegove riječi govore o sudu. Nakon čišćenja Hrama Njegove su usporedbe i upozorenja otpalom Izraelu postale oštrije i žurnije.

5

Isus uči Grke svojoj Radosnoj vijesti

Očajnički pokušavajući odvojiti Isusa od naroda i zavladati Ga s Rimljanima, židovski poglavari su Mu prišli s pitanjem trebaju li ili ne trebaju plaćati porez Rimu.

Isus im je rekao: "Pokažite mi denar! ... Čija je na njemu slika i natpis?" Oni su mu odgovorili: "Careva." Tada im je rekao: "Dakle ... dajte caru carevo, a Bogu Božje!" (vidi Luka 20,20-26)

Nije naše da mi spajamo ono što je Krist odvojio. Mi ne smijemo pogaziti Božje da bismo ugodili državi, niti zanemariti naše obveze prema državi zato što smo kršćani.

Nakon ovog razgovora sa židovskim vođama, Krist ih je upitao: "Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?" Rekli su mu: "Davidov." (Matej 22,42) Ovo je bilo jedno od onih pitanja koje bi, ako se na njega dade pravi odgovor, moglo odgovoriti na sva druga pitanja. Kad su odgovorili "Sin Davidov", Krist im je postavio drugo pitanje: "Pa ako ga David zbilja naziva Gospodinom, kako mu može biti sin?" (Matej 21,45) Oduvijek postojeći Božji Sin je također i Davidov sin, a isto tako i Davidov Gospodin. Matej 21,46 kaže: "Na to mu nitko nije mogao odgovoriti ni riječi, niti ga se tko od toga dana usudi više pitati."

Bilo je beskorisno boriti se s Onim tko je uvijek pobjeđivao. Jednog dana će se pitanje okrenuti: Što Krist misli o meni?

Radosna vijest Grcima

Na početku Njegovog zemaljskog života, mudraci s Istoka došli su vidjeti Isusa. Sada, pri kraju Njegovog života, mudri ljudi sa Zapada došli su k Njemu iz istog razloga. Krist im je u kratkom odgovoru rekao sve što trebaju znati: “Došao je čas kada će se proslaviti Sin Čovječji. Zaista, zaista, kažem vam, ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi velik rod. Tko ljubi svoj život, izgubit će ga; tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni. Ako mi tko hoće služiti, neka me slijedi! Gdje budem ja, bit će ondje i moj sluga. Ako mi tko služi, njega će poštovati Otac.” (Ivan 12,23-26)

Vlastita smrt je put k životu. Ovoj nas istini uče trilijuni sjemenki bez kojih, ako ne umru, neće biti žetve.

Zato je Isus na pitanje: “Kako trebamo živjeti?”, omiljeno među Grcima posljednjih nekoliko stoljeća, dao odgovor. Mi, kao i Grci, tražimo krunidbu, ali prije toga mora biti raspeće. Bog ne traži od nas da razapnemo nešto što nam je od koristi, ali mnogo onog što volimo, u konačnici je za nas štetno.

Samo načela Isusovog križa mogu ispravno voditi naša srca, misli i želje. Kad mi, poput Isusa, pristanemo razapeti svoju škrtost i darujemo sebe za druge, tada počinjemo živjeti. Ne postoji drugi put. Ovu će vijest kršćani objaviti sa silom Pedesetnice u posljednjim danima svjetske povijesti.

Tada će Krist izjaviti: “Sad će knez ovoga svijeta biti bačen van! A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,31.32)

Čudo nad čudima! Umjesto da iskvareni svijet ode na križ po svoju kaznu, Božji nevini Sin otići će tamo. Svijet je zaslužio osudu za svoju pobunu protiv onog što je

ispravno, pravedno i milostivo; ali Krist će uzeti grijehе svih onih koji vjeruju u Njega i umrijet će umjesto njih.

Kako može Krist istodobno govoriti o sudu i Golgoti? To je zbog toga što će na križu biti osuđen za naše grijehе. To znači da svi oni, koji vjeruju u Njega i Njegovu žrtvu za njih, neće biti suđeni na dan velikog Suda, jer je Isus već bio suđen umjesto njih. Bog ne traži plaćanje iste kazne dvaput.

Postoje dva Isusova dolaska. U prvom dolasku “Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike” (1. Timoteju 1,15), a drugi put će doći dati “potpuno spasenje ... onima koji ga iščekuju” (Hebrejima 9,28).

Kako postoje dva dolaska, tako postoje i dva suda. Pri svojem prvom dolasku Isus je bio suđen i osuđen za sve one koji su vjerovali u Njega. Pri Njegovom drugom dolasku svi oni koji su odbacili Njegovu žrtvu bit će suđeni i osuđeni zbog svojih grijehа.

Kao što je Isus na križu bio odvojen od Boga i života (Matej 27,46), tako će nepokajani grešnici biti odvojeni od Boga i života pri drugom Kristovom dolasku (2. Solunjanima 1,7-9). Ovi grešnici neće nikada uskrsnuti u vječni život, jer je njihov grijeh u njima. Kad je Isus umro za nas, naš je grijeh bio na Njemu, ali ne u Njemu. Budući da grijeh nije uprljao Njegov karakter, Bog Ga je mogao podići iz mrtvih. Bilo bi zastrašujuće misliti o Kristu kao Suci koji je došao na ovaj svijet, a da Ga ne poznamo kao svojega Spasitelja. Razmišljanje o velikom Sudnjem danu bez osvrta na Golgotu bilo bi pogubno.

Kad je Isus prorekao svoju smrt na Golgoti, u Ivanu 12,31-33, On je stavio dvije slike jednu preko druge. On je rekao kako je sud ovome svijetu Golgota. Na Golgoti, gdje je Isus bio podignut između Neba i Zemlje, On je sudio ljudima razdvajivši ih u dvije skupine, spašene i izgubljene, kao što je odvojio dva zločinca koji su bili

razapeti s Njim. Evandelje po Ivanu nam govori da je naše vrijeme, kad se Radosna vijest o Isusovoj žrtvi najviše čuje cijelom svijetu, sudnji dan svima onima koji su je čuli. Onima koji slušaju i prihvate Isusa i Njegovu smrt, suđeno je i oslobođeni su. Oni koji slušaju i odbace Isusovu smrt, suđeno je i osuđeni su. Biblija kaže: "Tko vjeruje u njega, tomu se ne sudi; a tko ne vjeruje, već je osuđen." (Ivan 3,18) Ovaj sud je započeo na križu, a završit će se kad Isus ponovno dođe.

Kad čujete Radosnu vijest o Isusovoj smrti kojom je platio za vaše grijehе, vaše ime dolazi na sud. Biblija govori: "Krist je ... umro ... za nas bezbožnike" i da "je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas." (Rimljanima 5,6.8)

Vaš odgovor na Isusovu smrt odlučit će vašu sudbinu. Ako prihvatite Njegovu žrtvu za vas, onog dana kad se Isus vrati dobit ćete besmrtnost. Ako odbacite Njegovu žrtvu, onog istog dana kad se On vrati bit će vam uskraćen vječni život. Sudnji dan neće odlučiti vašu sudbinu; vi odlučujete o njoj onog trenutka kad se suočite s križem. Sud koji će se održati kad Isus dođe potvrdit će sudbinu koju ste izabrali prihvaćanjem ili odbacivanjem Isusa kao Gospodina i Spasitelja.

6

Isusov sud nad lošom religijom

Došli smo do posljednje Isusove poruke koju je javno propovijedao. Nakon toga On je poučavao samo svoje učenike, i to više nije bilo javno.

U Mateju 5 Isus je započeo svoju službu s osam blaženstava, a u Mateju 23 Isus završava svoju službu s osam optužbi.

Ovdje Isus govori o zajedničkim značajkama loše religije. Nemojmo nikad zaboraviti da je većina religija loša, jer ako me moja vjera ne učini da budem poput Isusa – da opraštam, budem osjetljiv, strpljiv i istinit – to onda nije biblijska religija. Ukoliko želimo znati je li naša religija religija Neba ili pakla, to će nam reći Evanđelje po Mateju 23. Neki su otkrili da je vrlo ohrabrujuće čitati ovo poglavlje. U njemu vidimo kako lažna religija nadzire i prisiljava ljude. Isus je o vjerskim vođama svojega vremena rekao sljedeće: “Oni vežu teška bremena koja se jedva mogu nositi te ih stavljaju ljudima na pleća, a sami ih neće ni prstom pokrenuti.” (Matej 23,4) Isus nam zapravo govori: “Ako imate pravu i istinsku vjeru – istinsku religiju – ona vam neće biti breme i neće biti teška za nošenje.”

Svaka religija koja se sastoji uglavnom od pravila i propisa farizejska je religija. Prava religija vam daje krila, a ne teret. Ona je isto što i perje ptici ili jedra brodu. Srce istinske religije jest oprost grijeha, ljubav, sućut, mudrost i sila našeg nebeskog Oca koji nam želi pomoći

i spasiti nas. Istinska religija je religija vjere, nade i ljubavi (vidi 1. Korinćanima 13,13).

Isus nabraja jednu za drugom značajke đavolje religije. Prva značajka je ponos koji navodi vjerske vođe da pripisuju sebi slavu koja pripada samo Bogu (redci 1-12). Takav ih ponos nagoni na stvaranje propisa i nauka koji se ne nalaze u Bibliji. Dolazi dan kad će se takvi iščupati s korijenjem (Matej 15,13).

Druga je značajka da, umjesto da otvaraju vrata k Bogu i vječnom životu, oni ih zatvaraju i zadržavaju ljude daleko od Neba. Treća je značajka da oni putuju po zemlji i moru kako bi pridobili jednog pristašu, a kad im se ta osoba pridruži, načine je dvostruko većim sinom pakla nego što su sami (Matej 23,15). Postoje mnogi kultovi koji se neizmjereno trude pridobiti ljude za svoju religiju, dok se istinski kršćani trude pridobiti ih za Krista. Ne postoji spasenje članstvom u Crkvi, već samo spasenje vjerom u Isusa Krista. Uloga Crkve jest da pridobije ljude za Krista.

Isusovo četvrto upozorenje jest upozorenje protiv onodobne česte zloupotrebe zakletvi i obećanja. Farizeji su učili ljude da je u određenim prigodama dopušteno lagati. Isus je podvukao ozbiljnost i težinu davanja zakletvi i tražio da ljudi uvijek govore istinu (Matej 23,16-22).

Njegovo peto upozorenje dano je onima koji od puno prave malo, a od malo puno. On oslikava vjerske učitelje kao slijepce vođe koji cijede komarca, a proždiru devu. Takvi daju Bogu desetinu od začina iz svojega vrta – metvice, komorača i kima – a zanemaruju mnogo važnije poput pravednosti, milosrđa i vjernosti (Matej 23,23.24).

Jasno obilježje lažne religije je preuveličavanje malih, beznačajnih stvari, a zanemarivanje Kristovog temeljnog učenja kao što su vjera, nada i ljubav.

Isusovo šesto upozorenje bilo je protiv religije koja pridaje važnost vanjskom izgledu, a ne srcu svojih pripadnika. Lažna religija stvara dobru sliku o sebi, ali iznutra nema ničega osim pohlepe i sebičnosti. Isus je rekao da je posuđe doista čisto samo kad je čisto iznutra (Matej 23,25.26).

Sedmo upozorenje odnosi se na svježe okrečenu religiju koja zarazi ljude kad dođu u dodir s njom. Za moralno pokvarene vođe rekao je da su kao okrečeni grobovi. Oni su izvana privlačni, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i trulog mesa. "Tako se i vi izvana činite ljudima pravedni, a unutra ste puni licemjerja i nepravednosti." Isus je hrabrio ljude da promijene svoja srca (Matej 23,27.28).

Isusova zadnja opomena upućena je onima koji podižu spomenike prorocima, govoreći da nikad ne bi učinili ono što su činili njihovi preci kad su ubijali proroke koje im je Bog poslao. Njihovi preci su ubijali proroke jer su ovi govorili protiv njihovih pokvarenih tradicija, isto kao što je Isus napadao pokvarene tradicije farizeja i vjerskih učitelja. Upravo ti licemjeri, koji su govorili da nikad ne bi ubili proroke, bili su odgovorni za Isusovu smrt (Matej 23,29-35). U retku 36 Isus izjavljuje da će na židovski narod Njegovog vremena pasti osuda zbog svih tih događaja. Taj sud je nastupio 70. godine nakon Krista, kad je rimska vojska osvojila zemlju i sve njezine gradove, i pobila ili porobila sav narod.

Na kraju je Isus s velikom žalošću rekao: "Jeruzaleme, Jeruzaleme, što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali vi ne htjedoste! Evo, vaša će kuća biti prepuštena vama – pusta! Jer vam kažem: Sigurno me od sada više nećete vidjeti dok ne reknete: 'Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!'" (Matej 23,37-39)

Ovo nije govor običnog čovjeka. Krist je mnogo puta pokušavao zaštititi Jeruzalem, kao što kvočka štiti svoje piliće. On je osjetljiv, sažaljiv i ponizan Bog. Ovo su najljepše riječi božanskog sažaljenja izgovorene jednoj iskvarenoj religiji. Mi možda zaslužujemo Njegov sud, ali istodobno ne možemo zaustaviti Njegovu ljubav. U Njegovom srcu uvijek postoji ljubav prema nama, i On nam je uvijek spreman pomoći kad Ga potražimo.

Isus nam daje divnu sliku na kraju Evandjelja po Mateju 23. Kada kvočka uoči opasnost, ona kvocanjem upozori piliće te oni trče k njoj i stisnu se uz nju, gdje su zaštićeni duboko pod perjem njezinih krila. Strašni jastreb koji leti okolo ne može ih dosegnuti jer ih štite majčina krila. Oni se osjećaju sigurnima, udobno im je i savršeno su zadovoljni. Naša je prednost da budemo kao oni, a to možemo biti samo ako imamo istinsku sliku o Bogu.

7

Isusovo proročanstvo o posljednjem vremenu

Isusova proročka poruka u Mateju 24 i 25, u Luki 21 i Marku 13, poznata je kao maslinska propovijed, jer je održana na Maslinskoj gori s koje se pruža pogled na Jeruzalem. U ovoj poruci On govori svojim sljedbenicima o kraju svijeta i što trebaju učiniti u to vrijeme. Isus je iznio ovu poruku na takav način da se ona ne odnosi samo na razorenje Jeruzalema 70. godine nakon Krista, već i na događaje pred kraj svijeta. Drugim riječima, sve ono što će se dogoditi Jeruzalemu, dogodit će se i neposlušnom vjerskom svijetu, ali u mnogo većoj mjeri.

Propovijed na Maslinskoj gori je usredotočena na Isusa jer će kraj doći samo nakon obznanjivanja Isusove smrti za mene i vas cijelom svijetu (Matej 24,14). To je skori povratak u slavi Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima koji je umro za nas. Ovo poglavlje daje značenje svim ostalim poglavljima.

Ova propovijed, od početka do kraja, sadrži upozorenje i opomenu da budemo ispravni, a ne samo da znamo i govorimo ono što je ispravno.

U njoj se nalazi i redosljed budućih događaja: vjerska nesnošljivost, progonstvo, zbrka na nacionalnoj i međunarodnoj razini, potresi, propovijedanje Radosne vijesti cijelom svijetu, vjerski otpad, velika nevolja, dolazak

Antikrista i kozmički znakovi koji dosežu vrhunac Kristovim dolaskom kojim će okupiti svoje sljedbenike.

Ovaj se govor odnosi na tri razdoblja: događaje prije velike nevolje, za vrijeme velike nevolje i Kristovo izbavljenje izabranih od zala velike nevolje. Početak velike nevolje obilježava “grozu pustoši” (Matej 24,15).

Kad povežemo Kristovo iskustvo s Njegovim opomenama i dodamo im pojedinosti koje možemo naći u proročanstvima u 2. Solunjanima 2, Otkrivenju i drugim biblijskim tekstovima, možemo u grubim crtama vidjeti budućnost. Ono što dolazi samo je nagovještaj i ne proturiječi našem naglašavanju da je glavna uloga proročanstva duhovna, a ne intelektualna, te da proročke riječi postaju potpuno jasne tek nakon njihovog ispunjenja.

Prvo, na svjetskoj vjerskoj sceni dogodit će se dva buđenja: istinito i lažno. Stanje će biti isto kao što je bilo u prvom stoljeću, u vrijeme Rimskog Carstva, sa svim zlom i očajem. To će biti vrijeme s pojačanom međunarodnom napetošću i raspadom morala među ljudima. Sve će ovo pratiti i fizički znakovi na zemlji, moru i nebu.

Budući događaji dovest će ljude u nepodnošljive uvjete koji će pogurati njihov duhovni razvoj. Zlo i dobro će sazrijevati pod istim okolnostima. Dok se Radosna vijest bude propovijedala svim narodima, običan svijet će je prihvatiti, ali vjerski vođe će je dočekati s protivljenjem. Uzbudjenje Kristovog dočeka s palminim granama bit će svugdje ponovljeno.

Na krivotvorenoj vjerskoj sceni prevladavat će lažna religija. Bit će isto kao što je bilo u prvom stoljeću kad su se poganske religije borile za svoje prihvaćanje, dok je Isusova Radosna vijest napadala sve duboko ukorijenjene sustave lažnog vjerovanja.

Oni koji nisu učvršćeni u biblijskoj istini past će zbog svojeg pogrešnog izbora. A oni čija je duša bila gladna

istine čut će glas istinskog Pastira i prihvatiti Njegovu Radosnu vijest.

Prema povijesti Crkve, oko šest milijuna ljudi prihvatilo je Radosnu vijest do smrti apostola Ivana, a Sveto pismo predviđa da će mnoštvo odgovoriti slično na božanski poziv u posljednjim trenucima milosti. Cijela Zemlja će zasjati božanskom slavom kad posvećeni ljudi s ozarenim licima kažu ljudima što je Isus učinio za njih.

Kao što je bilo u Kristovo vrijeme, i u posljednjim danima će se vjerske i filozofske skupine ponašati neprijateljski i ujediniti kako bi utjecale na svijet u korist jednog vjerskog sustava stvorenog da riješi međunarodne probleme. Vjerski vođe upotrijebit će čvrstu ruku svjetovne vlasti da bi nametnuli svoj sveopći “lijek”.

Sotonski sustav vjerovanja prevladavat će nad većinom svjetskog stanovništva. Vanjština će se cijeniti, i veći dio Božjeg zakona prividno će se poštovati. Kao što je Herod sa zadovoljstvom činio neke ispravne stvari, a istodobno pogubio Ivana Krstitelja, tako će biti i u vjerskom svijetu. “Groza pustoši” – ujedinjenje religije i države – na kraju će napasti prezrenu manjinu koja drži Božje zapovjedi i ostaje vjerna Isusu.

Zbog tvrdih srca svijet će biti podložan nadmoćnoj obmani, dok će se Kristov dolazak lažno prikazivati u različitim dijelovima svijeta (2. Solunjanima 2,1-12). U to će vrijeme istinski Božji ljudi biti prepoznati po svojoj volji da umru za Krista. Oni će biti zapečaćeni pečatom Božjeg Duha za vječnost.

Vrijeme nevolje za one koji vjeruju u Isusa postat će vrijeme nevolje za cijeli svijet, jer će to biti i vrijeme izlivanja Božjeg gnjeva. Tada će cijeli svijet biti podijeljen u dvije skupine. Mnogo veća skupina odražavat će sliku svojega gospodara, Sotone. Oni su kao i on – ubojice i lažljivci. Manja skupina odražava Isusov lik i oni se mole za svoje progonitelje.

Svemir promatra sazrijevanje dobra i zla koje je spremno za žetvu. A onda se pojavljuje znak Sina Božjeg na nebu, i svi će narodi proplakati u tjeskobi, to jest svi osim manje skupine raspršenih Isusovih sljedbenika koji će se radovati jer je došao trenutak njihovog izbavljenja.

Moramo zapamtiti da je naviještanje Radosne vijesti cijelom svijetu jedini konačan znak blizine Kristovog dolaska (Matej 24,14). Od velike je važnosti i upozorenje da u predvečerje posljednje ponude Božje milosti (Matej 24,28) društvo postaje poput raspadajućeg leša. Ovo proročanstvo prikazuje nam znak Antikrista, “grozu pustoši” i znak Gospodinovog dolaska, znak Sina Čovječjeg na nebu (Matej 24,15.30).

“Groza pustoši” je izraz za Antikristovo sjedinjenje s državnom religijom. To je doslovno idolopoklonska sila koju obožavaju nevjernici, a koja progoni i uništava. Sjedinjenje Crkve i države u tim zadnjim danima uzrokuje progonoštvo kojim se uništava istinski Božji narod.

Je li postojala primjena “groze pustoši” za vrijeme tjedna Kristove muke? Da, postojala je. Ona se ispunila u izdajniku Judi koji je upotrijebio savez židovskih vlasti i rimskih vojnika da pronade i izda svojega Gospodina.

Je li slika potpuno crna? Nije. Obećano je širenje Radosne vijesti i Gospodnja briga za Njegove izabrane (Matej 24,14.22.31). Osim toga, posljednje tri usporedbe u Mateju 25 pune su nade za svete, kao i upozorenja onima koji govore da su kršćani, ali Isus ne prebiva u njima.

Matej 24,35 jest jamstvo da će sve što je prorečeno biti ispunjeno. I to je dovoljan dokaz da je Krist Mesija i da je Njegovo Evandjelje istinito.

Matej 25

Nemojmo zaboraviti da se drugi dio Kristove propovijedi na Maslinskoj gori nalazi u Mateju 25. Poruka je

ista u sve četiri usporedbe i usklađena je s ključnim riječima propovijedi, kao što su “pazite” i “budite spremni”. Sud je blizu i ne može ga se izbjeći.

Vrhunac prve usporedbe u Mateju 24,45-51 jest pitanje: Tko je onda taj vjerni i razboriti sluga? Pitanje nagoviješta da je tu osobu teško naći. Isus je vidio buduće tamne dane, kad će svećenstvo izopačene Crkve biti odgovorno za okrutnost i prijestupe kakvi su razotkriveni u sramotnom ponašanju “zlog sluge”.

Posljednja usporedba u Mateju 24 i prva u Mateju 25 upozorava da Isusov dolazak neće biti onda kad će Ga ljudi očekivati, već će biti odgođen. U usporedbi o deset djevoja mladoženja (Isus) ne dolazi u šest popodne, kad se pojavljuju zvijezde, niti u deset navečer, pa čak ne ni u pet minuta do ponoći.

Svih deset djevojaka je pozaspalo, i njih se ne krivi zbog toga. Krivnja pada na one koje nisu spremne za ovu prigodu. Svaka djevojka je predstavljena svojom svjetiljkom koja svijetli samo ako u njoj ima dovoljno ulja. Ulje je slika Svetog Duha. Pet nerazumnih djevojaka nije sa sobom ponijelo dodatnu bočicu ulja. Mislile su da je ono što su ponijele dovoljno. Ali kad se mladoženja nije pojavio prema očekivanju, njihove su se svjetiljke ugasile. Samo je pet mudrih djevojaka – one koje su ponijele dostatnu količinu ulja – imalo svoje svjetiljke upaljene. Dok su nerazumne djevojke otišle po još ulja, mladoženja se pojavio i s pet mudrih djevojaka otišao na svadbu zatvorivši vrata za sobom.

Pet djevojaka koje su čekale, to jest slikovito prikazana polovica kršćana, izgubit će vječni život kad Krist ponovno dođe jer nisu imali Božjeg Duha (ulja) u svojem životu (svjetiljkama). Kojoj skupini vi pripadate?

Usporedba o talentima (Matej 25,14-30) nam govori da je broj talenata koje Gospodin daje različit od osobe do osobe. Međutim, nitko neće biti osuđen zbog broja

talenata koje ima, već zbog načina na koji ih je koristio. Postoje oni koji žele slaviti Gospodina svojim talentima i koji čine sve što mogu da ih umnože. Ali tu su i oni koji misle samo o sebi i ne trude se umnožiti svoje talente, a za takve neće biti mjesta u Božjem kraljevstvu.

Razmotrimo sada retke 31-46 koji govore o Sudnjem danu kad Krist bude došao u svoj svojoj slavi, praćen nebeskim anđelima. Kakav će to biti dan iznenađenja! U cjelokupnoj književnosti ne postoji opis koji je tako divan i dirljiv. J. Monroe Gibson komentira: “Nema nijedne riječi koja bi se mogla promijeniti, nijedne točke koja bi se mogla izostaviti, nijedne misli koja bi se mogla uspješno pridodati. Taj opis nosi oznaku savršenstva, bez obzira promatramo li ga sa stajališta Govornikovog božanstva ili sa stanovišta Njegove ljudskosti.” (*Commentary on Matthew*, str. 366)

U usporedbi o ovcama i jarcima, Isus govori da će suditi ljudima prema tome kako su se brinuli o siromašnima. Toga dana će im reći: “Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.” (Matej 25,40)

Srž prve usporedbe o sudu pri kraju Mateja 24 odnosi se na Crkvene vođe. Ali druga i treća usporedba odnose se na članove Crkve. Kad Isus dođe, nećemo biti suđeni prema našem vjerovanju, već prema sličnosti ili nesličnosti s Njime u skrbi i ljubavi.

Usporedba o ovcama i kozama jedina je usporedba u kojoj Isus sebe naziva Kraljem. Zapazimo golemi jaz između Kraljevih izreka: “Dodite k meni” – “Odlazite od mene.” Ključno je pitanje: Kako ste se odnosili prema Kristu? Drugo pitanje: Kako ste se odnosili prema Kristovim siromasima? – nalazi se ovdje samo da bi naznačilo odgovor na prvo pitanje.

8

Isus pere noge svojim učenicima

U 12. poglavlju Evandelja po Ivanu čitamo o Isusovim nogama pomazanim mirisom i opranim suzama. Ovdje, u Ivanu 13, Isus pere noge svojim učenicima. Ovo poglavlje počinje Isusovim prikazom vrhunca Njegove ljubavi.

Iako je Isus znao da će Ga u sljedećih nekoliko sati Njegovi učenici sramno napustiti, On ih zbog toga nije prestao voljeti. Isus je ustao od stola, skinuo svoj ogrtač i opasao se ubrusom. Onda je nalio vodu u posudu te počeo učenicima prati noge i brisati ih ubrusom kojim je bio opasan.

Ono što je Isus učinio tom prigodom bila je odigrana usporedba o Njegovoj službi. On je ustao sa svečanosti na Nebu, otklonio svoju vanjsku slavu, odjenuo se čovječtvom i sagnuo se da bi oprao prljavštinu našeg svakidašnjeg života.

Onima koji odbace Kristovo uklanjanje njihovih grijeha, On kaže: “Ako te ne operem ... nećeš imati dijela sa mnom.” (Ivan 13,8)

Ovom službom Isus nam daje primjer kako trebamo služiti jedni drugima (Ivan 13,15). Mi nismo postavljeni da kritiziramo “prljavštinu na nogama našeg brata”, već da mu ponizno pomognemo da prihvati Isusovo čišćenje.

Isus uspostavlja Gospodnju večeru

Naš svijet je svijet zla i smrti. Što su najveći umovi ovog svijeta učinili da bi razumjeli i riješili problem zla i smrti? Sokrat je poučavao četrdeset godina, Platon pedeset, a Aristotel četrdeset – sveukupno 130 godina. Ali njihov doprinos u rješavanju ovog problema je ništavan. Onda je došao Isus iz Nazareta koji je poučavao tri i pol godine, i dao nam rješenje problema zla i smrti. Rješenje oba problema je u Njemu samom.

U Evanđelju po Marku 14,22-24 zabilježene su riječi: “Dok su blagovali, uze Isus kruh, zahvali, razlomi ga pa im ga dade govoreći: ‘Uzmite; ovo je tijelo moje.’ Zatim uze kalež te zahvali pa im ga dade. I svi su pili iz njega. I reče im: ‘Ovo je krv moja, krv Saveza, koja se proljeva za sve.’”

Razmislimo trenutak o ovome. Ovdje imamo Galilejca koji samo što nije bio pogubljen kao zločinac, a On ukida tisuću i petsto godina star savez koji je Bog sklopio sa svojim narodom. Da On nije bio više od čovjeka, ljudi bi se smijali Njegovoj hrabrosti. Ali oni to nisu radili, nego su govorili: “Što on misli tko je? Je li on lud?”

Zbog onoga što On jest Njegove riječi ne traže potvrdu. Na drugom mjestu On poziva ljude da odlože svoje breme na Njega (Matej 11,28). U Ivanu 15,5 On kaže svojim učenicima da ne mogu činiti ništa vrijedno bez Njega. Bilo koji drugi čovjek koji bi se usudio tako što reći bio bi ismijan, ali ne i Krist.

Neke pojedinosti u vezi s Večerom Gospodnjom su vrlo jasne. Očito da je Isus vidio sebe kao pravo pashalno Janje koje će iskupiti grijehе svih onih koji se predaju pod zaštitu Njegove prolivene krvi.

Postoji umiranje bez proljevanja krvi, kao što su gušenje i trovanje. Isus je morao umrijeti smrću s proljevanjem krvi, kao pashalno janje. Vjerom u Njegovu krv mi se opravdavamo i proglašeni smo pravednima. Ovo opravdanje nas ne čini pravednima, ono nas proglašava pravednima. Isus nam daje ovu pravednost kao dar u zamjenu za naše grijehе (2. Korinćanima 5,21). Isus je platio cijenu za naše grijehе, tako da mi to ne moramo. On je umro da mi ne bismo morali umrijeti.

Da bismo ušli u Nebo, Bog nas mora opravdati. Pravednost postignuta opravdanjem koju nam Isus želi predati kao potpuni dar je stopostotna. Pravednost kroz posvećenje koje je rezultat naših dobrih djela nije nikada stopostotna. S obzirom da za dobivanje vječnog života naša pravednost mora biti stopostotna, moramo vjerom prihvatiti potpunu pravednost kao Božji dar kroz Isusa Krista. Oni koji se oslanjaju na vlastitu pravednost izgubit će, jer sve što je ispod sto posto znači pad na ispitu. Nije odlučujuće *što*, već *koga* imamo.

Kad Isus uđe u naše srce svojom savršenom pravednošću, On će nastojati živjeti svoj život kroz nas čineći nas iz dana u dan sve pravednijima. Ova pravednost nas ne spašava, već dokazuje da smo spašeni. Nije potrebno da budemo dobri kako bismo bili spašeni, ali moramo biti spašeni da bismo bili dobri. Večera Gospodnja nas uči da Kristovo raspeće nije bila tragedija, već način da Bog spasi svijet. Razlomljeni kruh ukazuje nam na Isusovo tijelo, a vino na Njegovu krv koja će biti prolivena na križu. Prihvaćanje kruha i vina predstavlja prihvaćanje Isusove žrtve za nas.

10

Isus kaže: “Ne brini se”

U Evandelju po Ivanu 14–16 zabilježena je posljednja Isusova pouka prije Njegovog raspeća. Mnogi kršćani misle da je Ivan 14 najpoticajnije poglavlje u Bibliji. “Ova osjećajna poruka jest poput divnih zraka zalazećeg sunca okruženog tamnim oblacima koje samo što se nije utopilo u još tamnije oblake na horizontu – oblake koji pulsiraju munjama, gromovima i olujom.”

Ali, čudo nad čudima, umjesto da je bio preplavljen strahom za sebe, Krist počinje s pripremom učenika za njihove buduće kušnje. On u ovom poglavlju dva puta kaže: “Neka se ne uznemiruje i ne plaši srce vaše.”

Bez obzira na nečiju mudrost, bogatstvo, ljepotu i snagu, život nije nikada zadugo bezbrižan. Clive S. Lewis je rekao: “Pola životne ljepote sastoji se od sjena.” Ako vjerujemo da Božja ljubav i mudrost dopušta sjene, i da noćne more ne traju zauvijek, onda ćemo opstati usred životnih poteškoća. Većina tragedija dolazi nenajavljeno. Nitko od nas ne zna što donosi dan, i zato bismo trebali poslušati Isusov savjet: “Neka se ne uznemiruje vaše srce!” Nemamo se čega bojati jer je On s nama u dobru i u zlu.

Isus nam daje sedam razloga da se ne brinemo:

1. Bog kod sebe ima mjesto i Isus je otišao pripremiti to mjesto za nas (Ivan 14,2).
2. Isus će se vratiti da nas odvede k Ocu (Ivan 14,3).

3. Isus je Put k Ocu. Nitko ne može doći k Ocu osim kroz Njega (Ivan 14,6).
4. Oni koji imaju vjeru u Isusa činit će veća čuda nego što ih je On činio. Petar je, primjerice, poslužio u obraćenju tri tisuće ljudi za vrijeme Pedesetnice (Ivan 14,12).
5. Isus će tražiti od Oca da pošalje drugog Učitelja, Utješitelja i Branitelja da zamijeni Njega (Ivan 14,16-18).
6. Ovaj novi Pomoćnik vodit će učenike u cijelu istinu, istinu o Kristovom životu i uskrsnuću (Ivan 14,25).
7. Krist će im u nasljedstvo ostaviti mir: "Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznamiruje i ne plaši vaše srce!" (Ivan 14,27)

Krist je put, istina i život (Ivan 14,6) i mnogi će biti spašeni a da nisu nikada čuli za Njegovo ime. U Hebrejima 11 nalazimo imena mnogih koji nisu ništa znali o Isusu, ali će se naći u Božjem kraljevstvu zbog Kristove žrtve. Spašeni smo samo zbog Golgote. Kao što mnogi ljudi imaju koristi od struje, a da ne znaju kako je i gdje je stvorena, tako postoje mnogi koji primaju blagoslove Kristove žrtve bez znanja kako i gdje je nastala. Jednog će dana saznati o Njegovoj žrtvi za njih.

U Ivanu 14,15-18 Isus je obećao da će poslati "drugog Branitelja" koji će biti s Njegovim sljedbenicima zauvijek. Isus je bio prvi Savjetnik, a Sveti Duh će biti drugi. Kroz Svetog Duha će Isus doći svojem narodu (Ivan 14,8). Ovaj Duh će biti poznat kao "Božji Duh" i "Kristov Duh" (Rimljanima 8,9).

Kako to može biti? Tako što je Bog jedan. Da je Isus ostao na Nebu, a Otac došao na Zemlju umrijeti za nas, mi ne bismo primijetili bilo kakvu razliku. Kad vidimo Isusa, mi vidimo Oca (Ivan 14,8-11). Na isti način ako

imamo Svetog Duha, mi imamo Isusa. Isus i Sveti Duh su kao dvije strane iste kovanice. Oni su međusobno potpuno odvojeni, ali su i jedno, jer nije moguće imati jednog bez drugog.

Kad Ponovljeni zakon 6,4 govori o “jednom” Bogu, koristi se ista hebrejska riječ *ehad* (jedan) upotrijebljena i u Postanku 2,24, gdje se kaže da su Adam i Eva “jedno tijelo”. Isus se molio da Njegovi sljedbenici budu jedno, kao što su On i Otac jedno (Ivan 17,21.22). Ova jednina nije brojčana, već jednina koja dolazi iz zajednice u Duhu (Ivan 17,23).

Usporedimo Matej 7,11 s Lukom 11,13 jer su to dva usporedna retka. Matej kaže: “Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati djeci svojoj dobre darove, koliko će više Otac vaš nebeski dati dobra onima koji ga mole?” Na drugoj strani, Luka kaže: “Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!” Zaključci ova dva retka uče nas da je imati Svetog Duha isto što i primiti dobre darove od Boga. Kako li su kršćani bogati!

Isus je rekao svojim učenicima na Gospodnjoj Večeri da On ide Ocu pripremiti mjesto za njih. Kao što je Josip otišao u Egipat i napunio žitnice te spasio svoju obitelj od gladi, tako je i Isus otišao “nakratko” da pripremi spasenje svojoj obitelji.

Isus: jedini izvor dobrih rodova

Četrnaesto poglavlje Evandolja po Ivanu završava riječima: “Ustanite! Hajdemo odavde!” Sadržaj sljedeća tri poglavlja jest razgovor o onome što je bilo rečeno na putu za Getsemani. Dok su hodali pri svjetlosti punog Mjeseca, mogli su vidjeti male vatre u vinogradima iz kojih su se dimile odrezane grančice vinove loze.

Isus se okrenuo svojim učenicima i rekao: “Ja sam pravi trs, i moj je Otac vinogradar. On siječe svaku mladicu na meni koja ne rađa roda, a pročišćava svaku koja rađa rod, da rodi više roda. Vi ste već čisti zbog riječi koju sam vam rekao. Ostanite u meni i ja ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne oстане na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u meni.” (Ivan 15,1-4)

Neke loze ne donose plod. Ove “pijavice”, koje čine da loza izgleda zdravom i plodnom, uzimaju snagu koja bi trebala biti upotrijebljena za stvaranje i sazrijevanje grožđa te ih vinogradar odstranjuje. Čak i loza koja nosi grožđe treba biti orezana kako bi se snaga trošila na proizvodnju grožđa, a ne na lišće i stablo.

Orezivanje je bolno, ali donosi dobar plod. Kad Bog iz našeg života želi otkloniti nešto što ne donosi plod za Njegovo kraljevstvo, nemojmo se odupirati. Najbolji kršćani, oni koji su puni mira i zadovoljstva, jesu oni koji dopuštaju Bogu da iz njihovih života odstrani sve što je nepotrebno i beskorisno.

Na kraju posljednjeg poglavlja čitamo o Kristovom pozivu da ustanemo i pođemo s Njim. Ovo poglavlje govori o obnovljenom životu, životu obnovljenog kršćanina. Oni koji su pokazali da su primili razapetog Krista kroz kruh i vino, hode u sili Svetog Duha i donose mnogo roda. Ne postoji pravi kršćanin koji ne rađa rod. Kršćanin ne može donijeti veći rod od roda ljubavi.

U ovom razgovoru Isus je mnogo puta upotrijebio riječ "ostanite". Život jednog kršćanina ovisi o ostajanju u Isusu. Mi moramo biti u Isusu kao što loza mora biti u trsu; i Isus mora biti u nama kao što je sok trsa u lozi. Vatra je jedino mjesto za mrtvu lozu.

Dokle god smo svjesni naše potrebe, mi smo u Gospodinu. Ali onog trenutka kad mislimo da smo dovoljno dobri, dovoljno mudri i dovoljno jaki, mi smo u opasnosti da se odvojimo od loze.

Jabukovo drvo se ne trudi rađati jabuke. Vinova loza se ne trudi rađati grožđe. To se događa samo po sebi. Ukoliko živimo povezani s Kristom tako da je Njegov život u nama, bit će nam prirodno da donosimo mnogo ploda. Zašto Gospodin kaže da ćemo biti bačeni u vatru ako ne donosimo rod? To je zato što je svrha loze da donese rod. Ako ne donosimo plod ljubavi, nema smisla da budemo u Kristovom kraljevstvu. Ako su nam srca ispravna, i život će nam biti ispravan.

Od retka 9-13 osam puta čitamo o ljubavi. Od nas se ne traži da damo ono što se ne može imati. Kristov križ nije željezo, već drvo. Izvor ljubavi je znati da smo voljeni. Niti jedna osoba ne može voljeti Krista dok ne otkrije da Krist voli nju, i to onakvom kakva jest. Ako smo povezani s Kristom, postajemo kao On. I druge ćemo dovesti k Njemu kroz ljubav, jer imamo samo dva izbora – voljeti ili mrziti.

U sedmom retku Gospodin kaže: "Ako ostanete u meni i ako moje riječi ostanu u vama, tražite što god

hoćete, i bit će vam.” (Ivan 15,7) Ovaj se redak mora razumjeti u smislu rađanja plodova za Gospodina. Ako stvarno želimo plod ljubavi i stalno se molimo za njega, dobit ćemo ga. Ako doista želimo rađati rod i dovoditi duše k Isusu, i ako se molimo za to, primit ćemo ga. Njegova je želja da rodimo takav rod za Njega.

Petnaesto poglavlje Evandjelja po Ivanu usredotočeno je na zadnjih pet Kristovih naredbi: dodi, nauči, vjeruj, slijedi i ostani. Kršćanin koji sluša ove zapovijedi je onaj koji donosi rodove.

12

Isusova oproštajna poruka

Isusova posljednja poruka učenicima bila je da ih ojača za naizgled nemoguć posao – posao nošenja Radosne vijesti o razapetom i uskrsлом Mesiji nevjernom svijetu. Kako se to može obaviti ako ih Isus ostavlja?

Isus počinje riječima koje govore da ih mora ostaviti da bi Sveti Duh mogao doći na Njegovo mjesto. Isus je bio ograničen svojim ljudskim tijelom i bilo je nemoguće da bude sa svojim vjernicima u isto vrijeme i po cijelom svijetu. To je bilo moguće jedino Svetom Duhu, jer On nema tih ograničenja.

Dok je Isus bio sa svojim učenicima, oni se nisu bojali svojih neprijatelja. Njegova prisutnost bila je njihova zaštita. Odsad će se morati uzdati u prisutnost nevidljivog Svetog Duha.

Isus je rekao da će Sveti Duh, kad dođe, ukazati ljudima da se njihov osnovni grijeh sastoji u nevjerovanju u Njega, da je istinska svetost Božji dar, i da postoji Sud u budućnosti. Grijeh, pravednost i sud jesu stvarnosti ovog života. Grijeh i njegova suprotnost, pravednost, stalno se sukobljavaju i dovode do suda. Današnji dan je sud za jučerašnji. Kao što jedna rupa može potopiti brod, tako i jedan omiljeni grijeh može uništiti grešnika.

Kad je naš Gospodin govorio o grijehu, mislio je na grijeh koji je gori od svih ostalih – a to je namjerno, svjesno odbacivanje Božje ljubavi koja nam je otkrivena kroz žrtvu Isusa Krista. Ako okrenemo leđa onom naj-

boljem što nam svemir može ponuditi, potonuli smo do dna naše ljudske naravi. Da bismo odbacili Isusa, moramo se okrenuti od Njegovih ruku koje su pune darova, ruku koje nam nude toliko potreban blagoslov da možemo imati siguran i miran život ispunjen srećom. Redak 18 govori da će nam Duh prvo reći o ljudskoj bolesti – grijehu, a potom o lijeku za taj grijeh – pravednosti. Lijek koji nam Isus nudi je besplatan, ali se može dobiti jedino iz klinom probodenih ruku uskrsnulog Krista. Mi koji smo postali grešni kroz Adamovu neposlušnost, učinjeni smo pravednima kroz Kristovu poslušnost. “Jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,19) On polaže svoju savršenu poslušnost na račun svih onih koji polažu svoju vjeru u Njega. Kao što nemamo utjecaja na ono što je Adam učinio, tako ne utječemo ni na ono što je Krist učinio za nas. Ali, mi smo odgovorni za izbor koga ćemo slijediti. Možemo slijediti Adama i ostati grešnici, ili Krista i primiti dar pravednosti.

Nakon grijeha i pravednosti dolazi Sud (Ivan 16,8-11). Ako se držimo grijeha, bit će nam suđeno, a presuda će biti smrt jer je plaća za grijeh smrt (Rimljanima 6,23a). Ali, ako primimo Božji dar, to jest savršenu Isusovu pravednost, primit ćemo vječni život (Rimljanima 6,23b). Zato što je Isus suđen i osuđen za naše grijeha, mi nismo osuđeni. Nema osude onima koji su u Isusu Kristu (Rimljanima 8,1).

Dan suda za nas je onog trenutka kad upoznamo Isusa i kad moramo donijeti odluku hoćemo li prihvatiti ili odbiti Njegovu žrtvu za nas. Odbijanje donošenja odluke znači i odbijanje Isusa, jer tko nije s Njim, protiv Njega je. Onaj tko izabere Isusa “ima vječni život”. On “ne dolazi na sud, već je prešao iz smrti u život” (Ivan 5,24). Vi sada možete odlučiti o tijeku suđenja i svojoj

sudbini. Biblija kaže: “Tko vjeruje u Sina, ima život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života, već gnjev Božji ostaje na njemu.” (Ivan 3,36)

13

Isusova završna molitva

U Evanđelju po Ivanu 17 zapisana je molitva koju je Isus molio dok je sjena raspeća padala na Njega. Čudo ove molitve jest da Isus radosno gleda na križ na kojem će biti uzvišen, gdje će Otac biti proslavljen i gdje će biti pribavljeno spasenje ovog svijeta.

U ovoj molitvi Isus sebe odvaja za žrtvu u kojoj je On istodobno i Svećenik i žrtveno Janje. On se također moli za svoje sljedbenike, ne da bi bili bogati u materijalnom smislu ili ugledu, već da budu jedno. "I držali su tvoju riječ", rekao je Ocu (Ivan 17,6). Ovi slabi, grešni ljudi primatelji su Isusovog savršenstva. Jednako je tako i s nama.

Kad Bog gleda na nas, vidi nas umotane u odjeću pravednosti koju Spasitelj stavlja na nas.

Krist se moli da Otac pazi na sve one koji imaju vjeru u Njega. Mi ne možemo opstati, ali Božja ruka na našim ramenima je ruka brata koji voli. On nas nikada neće ostaviti i nikada nećemo biti izgubljeni dokle god smo uz Isusa i želimo biti kao On.

Isus se u svojoj molitvi nekoliko puta moli za jedinstvo među svojim sljedbenicima (Ivan 17,11.22.23). Međutim, jedinstvo ne znači jednoličnost. To ne znači da se moramo složiti u svemu s pogrešivim Isusovim sljedbenicima. Ali ono znači da se trebamo naučiti kako živjeti u slozi i kad se ne slažemo. Među kršćanima može biti velikih razlika u nauku i vjerskoj kulturi, ali s obzirom da

smo svi spašeni kroz Isusovu žrtvu, svi smo braća i sestre jednog nebeskog Oca.

Mnoge su Crkve učinile veliko zlo zahtijevajući od svojih članova da vjeruju točno onako kako to njihove vođe zahtijevaju. One su poput tvornice koja proizvodi samo jednu vrstu obuće. Mišljenja mogu biti pogrešna, ali ljubav nikada ne griješi. Stoga moramo praviti razliku između jedinstva mišljenja i jedinstva srca. Isus se molio za jedinstvo srca.

Na kraju svoje molitve Gospodin je rekao: “Oče pravedni... Objavio sam im tvoje ime, i ubuduće ću ga objavljivati, da u njima trajno bude ljubav kojom si me ljubio, i ja u njima.” (Ivan 17,25.26)

Isusova je želja da Nebo bude na Zemlji – odražavano u riječima i djelima Njegovih sljedbenika.

14

Isus u Getsemaniju

Veliki kralj napušta Jeruzalem žalosnog srca. Prelazi preko potoka Cedrona s malom skupinom svojih prijatelja, a onda se sa suzama u očima penje na Maslinsku goru. Iza sebe ostavlja svoj ljubljani narod koji se digao protiv njega. Jedan od njegovih koji ga je izdao nalazi se u tom gradu.

Ovaj događaj opisan je u 2. Samuelovoj 15–18. To je žalosno iskustvo kralja Davida, kojega je izdao Abšalom. Tisuću godina kasnije “sina Davidovog”, Kralja Isusa, izdao je Juda Iskariotski. On napušta Jeruzalem sa svojim učenicima, prelazi Cedron i odlazi na Maslinsku goru.

Kad je stigao u Getsemanski vrt, Isus “povede sa sobom Petra, Jakova i Ivana. Zapade u strah i tjeskobu te im reče: ‘Žalosna je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i bdijte!’” (Marko 14,33.34)

Zašto je ovaj Čovjek u tolikom strahu i tjeskobi? Zbog toga što se ponudio da uzme na sebe grijeh cijelog svijeta i plati kaznu za njega, a to je vječna odvojenost od Boga, Njegovog Oca. Sveto pismo kaže: “Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom.” (2. Korinćanima 5,21)

Nikada nije i nikada neće biti donesena veća odluka od one koju je Isus donio u Getsemanskom vrtu. Isus je potvrdio odluku da zauzme naše mjesto i umre, kako bismo mi mogli živjeti zauvijek. On će otići na križ gdje

će umjesto nas okusiti drugu smrt, smrt koja će biti potpuna i sveobuhvatna, bez nade u ponovni život. Ne čudi što je bilo tako teško donijeti ovu odluku i ne čudi što je bio tako žalostan.

Bog mrzi grijeh zbog zla koje grijeh nanosi ljudima, obiteljima i narodima, i zato je napravio plan za njegovo uništenje. Ali, grijeha nema tamo gdje nema ljudi. Ne može se kupiti dva kilograma grijeha ili četiri litre pokvarenosti. Grijeh je zlo koje se nalazi u srcima ljudi, on je pobuna protiv Božjeg zakona i očituje se u ubojstvu, preljubu, krađi, laganju i slično.

Budući da grijeh postoji samo u ljudima, Bog ga može uništiti samo u ljudima. Postoje dva načina kako to može učiniti: može prebaciti naš grijeh na sebe i biti uništen s njim umjesto nas, ili ga može uništiti uništenjem nas samih. Budući da je On Bog ljubavi, izabrao je da bude uništen umjesto nas. On će na križu platiti punu cijenu za naš grijeh. Bog je pokazao ljubav prema nama: "Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas." (Rimljanima 5,8)

Međutim, neki ljudi toliko vole svoj grijeh da se ne žele odvojiti od njega. Oni ga ne žele dati Isusu da bi On svojom krvlju platio kaznu za njih. Na posljednjem Sudu oni će morati platiti za svoje grijeh. Za naše grijeh umire ili Isus, ili mi sami. Ne postoji treći izbor.

Ako budemo uništeni na posljednjem Sudu, to će biti samo zato što smo okrenuli leđa Božjem daru života kroz Isusa. To će biti samo zato što smo voljeli grijeh više nego Isusa. Najveći grijeh je odbaciti Isusa koji se umjesto nas suočio s drugom smrću vječne odvojenosti od Boga.

U Getsemanskom vrtu Isus je morao odlučiti hoće li prihvatiti vječnu smrt za naše grijeh, ili će pustiti da sami platimo kaznu za njih. Stvoritelj svemira koji je ži-

vio u vječnosti bio je toliko rastrzan boreći se s ovom odlukom, da se znojio krvavim znojem. Bog je morao poslati anđela da Ga ojača (vidi Luka 22,41-44).

Kad gledamo smrti u oči, Bog očekuje da dodemo k Njemu u molitvi, kao što je to činio Isus. Tamo, u Getsemanskom vrtu, On je oslovio svojega Oca imenom kojim Židovi nisu nikada oslovili Vladara svemira – *Abba*, što znači “Tata” (Marko 14,36).

Naš Bog je Bog ljubavi koji suosjeća s nama. On zna da smo načinjeni od praha. Kao što otac suosjeća sa svojom djecom, tako i Gospodin suosjeća s onima koji Ga poštuju. Mi ne možemo imati mir usred različitih nevolja, sve dotle dok ne poznamo Boga kao “Tatu.”

U Mateju 26,39 čitamo: “Zatim ode malo dalje, pade ničice te se pomoli: ‘Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!’” Bez obzira koliko smo duboko u nevoljama, uvijek se trebamo sjetiti koliko je dublje Isus išao. Bez obzira kako tragično bilo naše suočavanje sa smrću, sjetimo se uvijek da je On iskusio još gore. Njegova stopala su pogazila svaki trn koji nam prijeti. Kad Biblija kaže da je Isus bio “žalostan do smrti” (Matej 26,38), sjetimo se da je On znao kako će uskoro proći kroz agoniju izgubljenih i biti zauvijek odvojen od Boga. Ovo je tajna koja razrješuje sve druge tajne. Jednom kad razumijemo značenje beskrajne boli Bogočovjeka, imat ćemo ključ našeg spasenja. Jednom kad razumijemo razlog Njegove tame, nestat će naša vlastita tama.

Dok Getsemani i Golgota čine nešto najgore što je svemir ikada vidio (gdje čovjek ubija svojeg Stvoritelja), istodobno je to i nešto najbolje što je svemir mogao vidjeti (Stvoritelj svemira daje svoj život za čovjeka kako bismo mogli živjeti u svijetu bez grijeha).

Getsemani i Golgota nam govore da nismo sami. Isusove riječi: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?”

potvrđuju da se i mi možemo osjećati napuštenima kad to nismo. Svojom smrću Isus je preuzeo na sebe svu našu odvojenost od Boga, što znači da sada Bog ima samo ljubav za nas.

Jeste li primijetili da su sva prokletstva koja su pala na Adama u Edenskom vrtu, pala i na Isusa? Kad je Adam sagriješio, rečeno mu je: “Zemlja neka je zbog tebe prokleta. ... Rađat će ti trnjem i korovom. ... U znoju lica svoga kruh svoj ćeš jesti.” (Postanak 3,17-19) U Getsemaniju se Isus znojio krvavim znojem, a prije raspeća stavljena Mu je na glavu kruna od trnja.

Kad je Adam sagriješio, ostao je gol bez prisutnosti Božjeg Duha u sebi. Kad je Isus bio razapet, na križ je bio pribijen gol. Kad je Adam sagriješio, bio je odbačen iz Božje prisutnosti. Kad je Krist uzeo na sebe naše grijehe, On je također bio odbačen od Boga.

Vratimo se u Getsemani. Isus se molio: “Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!” (Matej 26,39) Čaša grijeha cijeloga svijeta dana je Isusu da je ispije, i na Njemu je bilo da odluči hoće li je ispiti ili ne. Ako je odbaci, svatko od nas će morati ispiti otrov svoje vlastite čaše. I na kraju On se molio: “Oče moj! Ako nije moguće da me mine ovaj kalež, a da ga ne pijem, neka bude volja tvoja.” (Matej 26,42) Isus je prihvatio ispiti ovu čašu za nas.

Agonija kroz koju je Isus prošao u Getsemanskom vrtu pripremila je Isusa za križ. Getsemani je bilo mjesto odluke, a Golgota mjesto izvršenja. U vrtu je donesena odluka – i Jude i Isusa. Dok se Isus odlučio za nas, Juda se odlučio protiv Isusa. Čovječanstvo je uništeno u vrtu, ali je i otkupljenje čovječanstva izvedeno u vrtu.

Dok se Isus molio u Getsemanskom vrtu, rimski vojnici i hramski službenici dolazili su da Ga uhvate (Ivan 18,2.3). Kad su se približili, predvođeni Judom, sinom propasti (Ivan 17,12), Isus ih je upitao: “Koga tražite?”

Oni su odgovorili: "Isusa Nazarećanina." Kad im je Isus odgovorio: "Ja sam", posrnuli su i popadali na zemlju. Ovdje je Isus pokazao svoju nadmoć nad svojim neprijateljima, pokazavši da potpuno vlada, i da što god Mu učine to može biti samo s Njegovim dopuštenjem.

Oni koji su došli u Getsemanski vrt da Ga uhite, bili su predvođeni Judom, jednim od dvanaestorice učenika. Juda, koji je bio vrlo darovit, bio je zadužen za brigu o njihovoj blagajni. Na nesreću, često je potkradao novac za svoje potrebe. Nikad se nije potpuno predao Isusu, i kad ga je Isus ukorio za njegovu zloću, odlučio je osvetiti Mu se izdajom židovskim vlastima (Ivan 12,3-7; Marko 14,6-10). Ovo ukazuje na posljednje veliko zlo. Cjelokupno kršćanstvo bit će podijeljeno na dva dijela: na vjersku hijerarhiju i njezine sljedbenike, i na manjinu koja će ostati vjerna Isusu. Netko izabran da, kao Juda, bude "sin propasti" (Ivan 17,12; 2. Solunjanima 2,3), izdat će one koji su vjerni Isusu. Kao što su Židovi i neznabošci radili udruženo da bi se oslobodili Isusa, tako će se Crkva i država ujediniti da bi se oslobodili vjernih Isusovih sljedbenika (Otkrivenje 13,15).

Nepojmljivo je biti izdan od prijatelja. Ali biti izdan poljupcem prijatelja! Poljubac je znak odanosti i ljubavi. Tako će biti i na kraju vremena. Antikrist će izjavljivati odanost Kristovim sljedbenicima, ali samo zato da bi ih uništio.

Životopisi su zanimljivi iz mnogo razloga. Jedan od razloga je da tuga, iskušenja, pobjede i razočaranja odražavaju našu tugu, kušnje i razočaranja. Judin pad trebao bi nas podsjetiti da smo i sami mnogo puta izdali Isusa, i to za mnogo manje nego trideset srebrnika. Kad bismo svoje grijehе nazvali pravim imenom, lakše bismo ih se oslobodili.

"Što radiš, Judo?"

"Došao sam Te izdati, Gospodine."

“Što ti radiš, Julija?”

“Ja lažem, Gospodine.”

“Što ti radiš, Josipe?”

“Ja kradem, Gospodine.”

“Što ti radiš, Marko?”

“Činim preljub, Gospodine.”

Kad bismo bili iskreni u vezi s našim grijesima, u Judi bismo vidjeli ne samo našu zloću, već i našu snagu da se odupremo i samom Bogu. Ta snaga zove se slobodna volja. Bog nas je učinio slobodnima, ali to je ujedno i velika odgovornost. Slobodnom voljom ljudi mogu činiti veliko dobro, ali i veliko zlo.

Bog je Gospodin; On nas ne stavlja pod pritisak da Ga moramo slijediti. Sjetimo se mladog bogataša (Marko 10,17-23). Otišao je od Krista žalostan, i Krist ga je pustio da ode. Nije potrčao za njim kako bi ga uhvatio za ruku i rekao: “Dopusti da ti objasnim.” Ovo je zabrinjavajuće, jer znači da moramo stalno biti na oprezu kako slučajno ne bismo zloupotrijebili tu slobodu izbora.

Sjetimo se vojnika koji su pali na zemlju kad je Krist otkrio svoje Božanstvo. Jesu li oni išta naučili iz tog iskustva? Očito da nisu. Niti su što naučili iz viđenog čuda ozdravljenja Malhovog uha (Luka 22,49-51). Nastavili su i dalje sa svojim zlom, a i mi tako često činimo isto.

Čitamo da su ti isti ljudi vezali Kristove ruke. I mi smo krivi zbog nečeg takvog. Ako smo previše zaokupljeni poslom, pa ne uspijevamo posvetiti vrijeme našoj djeci, a očekujemo da budu spašena, mi na taj način vezujemo Isusove ruke.

Nakon uhićenja Isus je odveden u dvore velikog svećenika na ispitivanje. Svi su se učenici razbježali u strahu da će biti uhićeni. Nakon nekog vremena Ivan i Petar su se sastali i izdaleka pratili razvoj događaja. Kod kuće velikog svećenika dopušten im je ulaz u dvorište.

Petar je ušao u predvorje popločano kamenom, okruženo sa svih strana dvokatnicom. Bila je hladna noć i zapalili su vatru. Približio se vatri da se malo ugrije i opazila ga je žena koja je tuda prolazila. Pogledala ga je malo izbliza i rekla: "I ti si bio s Nazarećaninom, s Isusom."

Đavao je vrlo lukav i ne napada onako kako mi očekujemo. Da je Petar bio doveden izravno pred velikog svećenika Kaifu zbog svoje vjere, on bi prije umro nego porekao Isusa. Ovoga puta njegov ispitivač bila je ova mlada žena koja je bila kao dosadna muha koju je Petar pokušao umiriti svojim odricanjem. Ali njegov je odgovor bio kao vrh klina kojega će đavao zabijati sve dublje ne bi li Petra odvojio od Isusa.

Da bi izbjegao daljnja ispitivanja, Petar se udaljio od vatre i otišao bliže izlazu. Kad ga je sluškinja ponovno primijetila, obratila se prisutnima riječima: "Ovaj je njihov." S obzirom da se već jednom odrekao Isusa, sada bi bilo ponižavajuće priznati da je on jedan od Njegovih sljedbenika, pa se stoga odrekao Isusa i po drugi put. Leviti koji su tamo bili i radovali se hvatanju Isusa, pogledali su u Petra i rekli mu kako se po Njegovom naglasku vidi da je Galilejac, i stoga mora da je jedan od njih. Ovoga puta Petar se zakleo da ne zna Isusa. Toga trenutka pijetao je zakukurikao drugi put. Tada se Petar sjetio Isusovih riječi: "Prije nego dvaput zapjeva pijetao, triput ćeš me zatajiti." U tom trenutku Isusa su izvodili iz gornje sobe, On se okrenuo i pogledao Petra. To je bio pogled razočaranja, ljubavi i oprosta. Taj pogled je učinio za Petra mnogo više nego glasanje pijetla – sloomio mu je srce. Plačući gorko on je istrčao iz dvorišta (Marko 14,66-72). Vani, nasamo s Bogom, Petar je doživio novorođenje.

Gospodin je ranije rekao Petru: "Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću!" (Luka 22,32)

Gospodin je cijeli ovaj slučaj vidio prije nego što se zbio, te je već unaprijed oprostio Petru i obnovio ga. Kolika je to ljubav!

Ovo nije priča kakvu bi kršćani izmislili. To je događaj koji odjekuje istinom. Samo je nekolicina izvještaja zabilježena u sva četiri Evanđelja, a ovo je jedan od takvih. Petrovo poricanje Isusa bilo je vrlo važno za apostola Ivana, pa ga je stoga i zabilježio, mada su ga i druga tri pisca Evanđelja već zabilježila.

Svaki trenutak u ovom događaju je dramatičan. Male riječi često imaju veliko značenje. Zbog čega je Petar odlučio pratiti Isusa do kuće velikog svećenika? Učinio je to iz ponosa. Ranije se hvalio kako ne bi ostavio Isusa čak niti kad bi Ga drugi učenici ostavili (Marko 14,29-31). Kako bi pogledao drugima u oči ako bi pobjegao?

Ovo iskustvo je i naše iskustvo jer smo i vi i ja – Petar. Isusov slučaj je i sada na sudu, kao što je bio onda u kući velikog svećenika. Ovo nije stvar prošlosti, ovo se događa i danas. Isusov slučaj je na sudu danas, i mi se možemo odreći Isusa isto onako kao što je to učinio Petar. Možemo reći da nismo Isusovi sljedbenici, ali ne smijemo zaboraviti da je svaka pogrešna riječ ili djelo žir iz kojega će narasti hrast. Svako pogrešno djelo se umnožava.

Veliki lanac je jak koliko i njegova najslabija karika. Kao što jedna rupa može potopiti brod, tako i jedan grijeh može uništiti grešnika. Jedino sigurno mjesto je pored Isusa. Prema tradiciji, kad god je u kasnijim godinama Petar imao jutarnje bogoslužje i pijetao bi se oglasio, on bi stao s propovijedanjem. A kad bi nastavio, u njemu bi se osjetila takva mekoća i osjetljivost da bi se prisutnima topila srca.

Isus je obnovio palog Petra i upotrijebio ga za širenje Radosne vijesti o Njegovoj smrti i uskrsnuću neznaočcima prilikom Pedesetnice. Petar je postao silan pro-

povjednik Radosne vijesti za Gospodina sve dok nije, kao i Isus, razapet zbog svoje vjere.

Postoje dva osnovna tipa izdaje Božjeg kraljevstva. Prvi je kad glumimo da smo Kristovi sljedbenici, a nismo; a drugi, suprotno tome, kad se pretvaramo da nismo Kristovi sljedbenici, a zapravo jesmo. Juda je bio prva vrsta izdajice, a Petar druga. Juda je planirao izdaju, a Petar se spotakno. Juda nije bio odan Isusu, dok je Petar bio.

Petar je vjerovao da može obraniti Isusa svojim nožem, ali njegov neprijatelj se trznuo i Petar mu je, umjesto da mu odreže glavu, samo odsjekao uho. Kad god Crkva pokušava obraniti ili unaprijediti Božje kraljevstvo mačem, ona promašuje cilj.

Pošteno govoreći, razlog zbog kojeg Petar nije uspio usmrtniti čovjeka jest taj što nitko nije umro u prisutnosti živog Isusa. On je pokvario svaki sprovod kojem je nazočio, a sâm je umro kao prvi od trojice razapetih ljudi.

Isus može ispraviti naše pogreške. On može pretvoriti smrt u život, naše pogreške u pobjede i neuspjeh u uspjeh. Kad smo u krizi, nemojmo žuriti sjeći ljudima uši. Ako to radimo, kvarimo Božju namjeru. Isus je rekao Petru: "Stavi mač u korice! Zar možda da ne pijem kalež koji mi pruži Otac?" (Ivan 18,11) Isus ne treba našu pomoć; On treba našu odanost Njemu i Njegovoj namjeri.

Vidimo našeg Gospodina u Getsemanskom vrtu kako dobrovoljno dopušta da bude uhićen i da Mu ruke budu vezane, i čujemo Njegov šapat s križa: "Ja sebe nisam spasio kako bih mogao spasiti tebe. Ja nisam okrenuo svoje lice od srama i pljuvanja kako bi tvoje lice moglo zasjati kao sunce. Ja sam nosio križ da bi ti jednog dana nosio žezlo. Ja sam nosio krunu od trnja da bi ti mogao nositi krunu slave. Ja sam visio na križu da bi ti mogao sjediti na prijestolju. Ja sam sišao u dubine da bi se ti mogao popeti u visine."

Ako nas Isusova ljubav ne promijeni nabolje, naša se srca ne mogu iskupiti.

Ne smijemo pomisliti kako su Isusa uhitili i razapeli rimski vojnici, hramski čuvari, Jude, Kaife i Ane. Čak niti Ponciji Pilati. Ne, Zakon je uhitio Isusa, sud i Božja pravda su Ga potražili, jer je On bio određen da bude Zamjena za grešnike.

Sve ono što se dogodilo Isusu, trebalo se dogoditi grešnicima. Mi smo zaslužili da budemo privedeni, bičevani i razapeti. Zato što je Isus preuzeo na sebe moju smrt, ja dobivam život ako svoju vjeru položim u Njega. Zato što je On preuzeo na sebe moju sramotu, ja imam slavu. Zato što je Isus preuzeo moju krivnju, ja imam Njegovu pravednost.

15

Suđenje Isusu

Kad je Ana pitao Isusa o Njegovom nauku, Isus mu je odgovorio da je On uvijek otvoreno govorio u sinagogama i Hramu, gdje su se Židovi sastajali. Ništa nije govorio u tajnosti. Narod je bio Njegov svjedok, tako da je Ana trebao pitati narod.

Svaka riječ izgovorena u tajnosti nosi u sebi sumnju i grijeh. Nasuprot tome, naš je Gospodin bio kao sunčeva svjetlost. Jednako tako, sve što radi Isusov sljedbenik treba biti jasno poput sunca.

Kad je jedan od hramskih službenika ošamario Isusa zbog načina na koji je odgovorio velikom svećeniku Ani, Isus je uzvratio: "Ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo! Ako li sam pravo rekao, zašto me udaraš?" (Ivan 18,23) Isus nije bio slabić. Biti kršćanin ne znači biti otirač za noge, već stajati uz pravdu čvrsto kao stijena. Nažalost, vidjet ćemo da je taj crkveni sud postavio obrazac za sljedeće sudove. Dvije tisuće godina od tog vremena vjerske zajednice koje su odbile evangeosku istinu progonile su one koji su je prihvatili. S obzirom da je istina Radosne vijesti izazivala "ljudsku predaju" koja se sukobila s njom, Radosna vijest je bila potisnuta da bi ljudska predaja opstala.

Isus je odveden velikom svećeniku Kaifi, koji je nadzirao cijeli vjerski sustav. Ovaj čovjek velikog autoriteta zračio je ponosom. Do dvadeset tisuća svećenika služilo je njemu i cijeli Izrael ga je poštovao kao Božji glas.

Zašto je imao ovaj položaj? Njegova obveza je bila zaštita tradicionalne religije po svaku cijenu. Ali, kad ljudska predaja dođe u sukob s Božjim zapovijedima, dobri ljudi zauzimaju drugu stranu. U Mateju 23. poglavlju Isus je napao Kaifu i njegov iskvareni sustav nepravednih zah-tjeva, njihove tradicije, bogatstvo, pristup misioniranju i njihovu duhovnost. To je bio izravan sudar. Sada mora umrijeti ili otpala religija, ili Isus. Kaifin odgovor je bio: “Vi ništa ne znate! Vi ne mislite da je za vas bolje da jedan čovjek umre mjesto naroda nego da sav narod propadne.” (Ivan 11,49.50)

Ali Isus je taj argument okrenuo protiv njih. On im je rekao da će doći vrijeme kad će im On biti Sudac. Drugim riječima, što god oni učinili, trebaju učiniti s jednim okom uprtim prema tom budućem događaju.

Isus je prošao sedam ispitivanja: prvo pred Anom, onda pred Kaifom, zatim jutarnje i večernje suđenje pred Velikim vijećem, pa suđenje pred Pilatom, Herodom i potom opet pred Pilatom. Židovi su iznijeli sedam optužbi protiv Isusa: da je prijetio uništenjem Hrama, da je bio kriminalac, da je kvario narod, da je govorio kako ne treba plaćati porez Rimu, da je podbunjivao ljude, da je govorio kako je Kralj i Božji Sin.

Uz to, sedam je ljudi svjedočilo o Isusovoj nevinosti. Njegovo glavno suđenje pred Poncijem Pilatom bilo je u sedam dijelova u kojima je Isus dovođen i odvođen pred njega. Evanđelje po Ivanu otkriva da je Pilat pitao Isusa sedam pitanja, a četiri Evanđelja nam govore da je Pilat sedam puta rekao da ne nalazi krivice na Isusu. Isus je prošao kroz sedam nezaslužanih kazni: udarali su Ga po licu, udarali su Ga po tijelu, stražari su Ga ritualno šibali, bičevali su Ga, pljuvali na Njega, udarali Ga po glavi sedam puta štapom, i na kraju su Ga razapeli. Razapeti Isus imao je sedam rana, Njegovo raspeće je trajalo sedam sati; šest sati na križu, a sedmi sat je bio sat odmora

kad je bio skinut s križa. Na križu je Isus progovorio sedam puta, i dok je visio na križu upućeno Mu je sedam rečenica.

Ovaj niz sedmica nije slučajan. Hebrejska riječ “še-ba” može biti prevedena ili kao “sedam” ili kao “savez” (vidi Postanak 21,27-31). Bog je načinio savez da nas izbavi od naših grijeha, i ako prihvatimo Njegovo spasenje, postat ćemo Njegov narod. Na križu je Isus prolio svoju krv za naše spasenje. On je bio “krv Saveza” koja će se proliti za mnoge za oprost njihovih grijeha (Matej 26,28). Kad god pijemo tu “krv”, mi pokazujemo da prihvaćamo Isusa kao našeg Spasitelja. Sve prikrivene sedmice odnose se na Božji potpis ovog obećanog saveza, to jest da će Isus ispuniti Božji dio saveza da nas spasi.

16

Isus ili Kaifa

Susret Isusa i Kaife najdramatičniji je duhovni sastanak kojeg je svijet ikada vidio. Isus Krist, Božji Sin; nasuprot Kaife, vjerskog poglavara. Božja religija je postojala u svijetu više od tisuću godina, i sada se pohabala. Postala je formalna i zahrđala tradicijom. Krist ju je osudio kao šuplju obmanu, prazan hram iz kojeg je Bog otišao (Matej 23,38).

Svećenstvo je, umjesto čuvanja svojega stada, živjelo od njihove vune. Ogorčen Isusovim osudama, Kaifa se odlučio riješiti tog trna u svojem tijelu: Isus mora umrijeti. Ali postojao je jedan ozbiljan problem. Židovi nisu imali pravo izvršiti smrtnu kaznu. To pravo pripadalo je samo Rimljanima, osvajačkoj sili.

Problem je bio u tome što Židovi nisu imali dovoljno dobre dokaze s kojima će izaći pred rimskog namjesnika Poncija Pilata. Oni nisu mogli naći svjedoke koji bi se s njima slagali u optužbi. Izgledalo je da će se slučaj protiv Isusa raspasti. Pred njima je stajao Isus kao njihov tužitelj. U tom trenutku je veliki svećenik izgubio živce i povikao: "Zaklinjem te živim Bogom da nam rekneš jesi li ti Mesija, Sin Božji?" Isus im je odgovorio da će u budućnosti doći kao njihov Sudac te da će popraviti svako učinjeno zlo.

Nikada se nemojte bojati stati uz manjinu koja voli Isusa i koja Mu služi. Ne bojte se mnoštva koje govori da ste u krivu. Ako stojite uz Isusa i Isus uz vas, možete

slobodno reći: “Doći će vrijeme kad će se sve preokrenuti, kad će prvi biti posljednji i posljednji prvi.”

Samo malo kasnije zemlja se počela tresti pod nogama Kaife i njegovih pristaša i otvorili su se grobovi izbacujući svoje mrtve (Matej 27,50-53). Sunce je pomrčalo i zastor u Hramu se razderao otvorivši put k Bogu. Sve ovo ukazivalo je na vrijeme kad će se Isus vratiti kao Sudac našem svijetu. Toga dana grobovi će se ponovno otvoriti (Ivan 5,28.29). Toga dana Sunce će postati crno kao tkanina od kozje dlake (Otkrivenje 6,12) i Bog će se otkriti svima (Otkrivenje 6,16.17).

Isus će doći kao Sudac. On će suditi pojedincima, vjerskim zajednicama, poslovnim udruženjima, narodima i cijelom svijetu. Postoji samo jedan način na koji je moguće izbjeći osudu tog Suda, a to je da predamo svoje grijehе Njemu koji je umro na križu. Oni koji to učine, s radošću će gledati kad On dođe (2. Timoteju 4,8; 1. Ivanova 2,28). Oni koji to ne učine bit će puni straha pri Njegovom dolasku (Otkrivenje 1,7; 6,12-17). Takvi će biti uništeni zbog svojih grijehа.

Kaifa je smatrao da Isus mora umrijeti kako bi se spasila Crkva. A Isus je došao spasiti Crkvu. Na čiju bismo stranu mi stali da smo tog dana bili tamo? Bismo li stali s Kaifom u namjeri da zaštitimo Crkvu, njezinu pokvarenost i tradicionalna učenja? Ili bismo stali uz Isusa i Božju riječ? Mi stalno moramo birati između Isusa i Kaifine Crkve, između božanske istine i omiljene crkvene tradicije, između dobra i zla. Dr. Arthur Beitz je rekao: “Nema potrebe razapeti Krista da bi se spasila ustanova. Ako Krist ne živi u njoj, ona je već mrtva.”

Naša sudbina ovisi o tome što činimo s Isusom. Što ćemo s Isusom zvanim Kristom? U svakom izboru mi biramo između Kaife i Krista, između pakla i Neba. Kad god Krist pred nas stavi svoju istinu i svoje zahtjeve, mi biramo svoju sudbinu.

Juda je izabrao stati uz Kaifu da bi kasnije došao do zaključka kako je njegovo odbacivanje Isusa bilo loš izbor. Novac koji je primio za izdaju Isusa vratio je svećenicima i starješinama s priznanjem da je izdao nedužnu krv (Matej 27,3-5).

Danas postoje mnogi Jude u Crkvi. To su ljudi koji primaju plaću od vjerskih ustanova, a izdaju Isusa i Njegovu Radosnu vijest. Umjesto da vjerom stanu uz Isusa koji je obećao pobrinuti se za njihove potrebe (Matej 6,25-34), oni staju uz one koji im pružaju novčanu sigurnost ovoga svijeta.

Izbor je naš: vjera u Isusa, ili srebro u ruci. Oni koji izaberu srebro, umjesto vjere u Isusa i Njegovu brigu za njih, jednog će se dana kajati zbog svoje nevjernosti i kratkovidnosti. Oni će kao Juda uočiti svoju pogrešku, ali će biti kasno. Njihovo uništenje neće doći kroz njihov grijeh, već kroz nedostatak zajednice s Isusom.

Grijeh nam se čini vrlo primamljivim dokle god ne padnemo, ali onog trenutka kad zgriješimo, njegova ljepota iščezava. Prije nego što pogriješimo, čin grijeha nam se čini malim, a nagrada velikom; ali kasnije biva obrnuto: nagrada postaje mala, a grijeh velik kao gora. Đavao nas vabi praznim obećanjima, da bi nas potom vlastiti osjećaj krivnje dovodio do očaja. Grijeh nikada ne ispunjava obećanja; njegov mamac ima u sebi pogubnu udicu.

Razmotrimo odgovor svećenikâ na Judinu grižnju savjesti: "Što se to nas tiče?" odgovorili su Mu (Matej 27,4). Kao Kajin koji je ubio svojega brata, oni nisu na sebe preuzeli odgovornost da štite svojega brata. Po tome kako se odnosimo prema svojem bratu, možemo lako zaključiti pripadamo ili Kristu ili Sotoni.

Ako svojem bratu ili sestri pomognemo u nošenju tereta, mi pripadamo Isusu. Ako se brinemo samo za naše potrebe, a ne za potrebe braće i sestara, pripadamo Sotoni.

Postoji Onaj koji se doista brine za nas. On nas poziva: “Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28)

17

Isus pred Pilatom

Promatrali smo kako je vjerska vlast sudila Isusu. A sada pogledajmo kako je politička vlast sudila Isusu.

Glavni izraelski vođe žurno su odveli Isusa pred Poncija Pilata, predstavnika rimske vlasti u Palestini. Pilat je došao iz svoje rezidencije u Cezareji koja se nalazi na moru. U Jeruzalem nije dolazio često, jer tamo nije nalazio dovoljno zabave. Tražio je društvo koje mu je bilo zanimljivije.

Kad je stigao, odsjeo je u Herodovoj palači. Tu su doveli Isusa. Iz straha da ne bi bili obredno nečisti i na taj način odstranjeni s proslave Pashe, Židovi nisu ulazili u kuće stranaca. Vukući Isusa, stigli su do dvorca s mnogo parkova, divnim širokim putom i jezercima okruženim lijepim drvećem.

Po ulasku u predvorje obavijestili su vojnika koji je bio pred vratima da su došli vidjeti Pilata i predati mu Isusa. Ali sami nisu htjeli ući unutra.

Židovski poglavari nisu razumjeli da su predajom Isusa nevjernicima oni kao narod odbacili svojega Mesiju i predali Ga neznabošcima.

Pilat je ustao iz kreveta u šest sati ujutro, očito vrlo nezadovoljan. Bilo kakvo poslovanje sa Židovima bilo mu je jedan od manje omiljenih dijelova njegovog rada. Mrzio je Židove, a oni su mrzili njega.

Primio je židovsko poslanstvo koje je dovelo Isusa, pitajući ih: "Kakvu optužbu iznosite protiv ovoga čovje-

ka?” Izbjegli su njegovo pitanje odgovorom: “Kad ovaj ne bi bio zločinac, ne bismo ga tebi predali.” (Ivan 18,29.30)

Postajući sumnjičav prema njihovim namjerama, Pilat je odgovorio: “Uzmite ga vi te mu sudite po svom Zakonu!” “Nama nije dopušteno nikoga ubiti!” bio je njihov odgovor.

Židovi su izvršavali smrtnu kaznu kamenovanjem. Isus je preorekao da će umrijeti na križu (Luka 24,6-8), kaznom koja će Mu dopustiti da izdrži gašenje svojeg duha, što je bila cijena koju će platiti za naše grijehе.

Pilat je naredio vojnicima da mu dovedu zarobljenika. Dok je Isus stajao pred njim, on Ga je upitao: “Jesi li ti kralj židovski?” (Ivan 18,33) Pilat je znao za želju Židova da se oslobode Rima i imaju svojeg vlastitog kralja, i to ga je zabrinjavalo.

Isus je odgovorio potvrdno, ali na takav način da je pokazao svoju nevinost. Kako je to bilo moguće? Stoga što Njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Da je bilo od ovoga svijeta, Njegovi bi se podanici borili za Njega. Kristovo kraljevstvo je duhovno kraljevstvo u ljudskim srcima, kraljevstvo koje će jednoga dana imati podanike iz svakog naroda na Zemlji. Da, Isus je bio Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima.

Pilat je brzo shvatio da su Židovi doveli Isusa k njemu ne zato što je On učinio nešto krivo, već iz zavisti (Marko 15,10). Nekoliko puta želio je osloboditi Isusa. Luka 23,20 kaže da je bio voljan to učiniti. Ivan 19,12 kaže da je Pilat htio osloboditi Isusa. Djela 3,13 bilježe da Ga je Pilat odlučio osloboditi.

Pilat je rekao Židovima neka sami sude Isusu. Kad su mu nastojanja ostala bez uspjehа, poslao ga je Herodu. Herod je poslao Isusa natrag, a Pilat je ponudio Židovima zločinca Barabu u zamjenu za Krista, ali ni to nije uspjelo.

Pilat je mogao osloboditi Isusa, ali je cijena za to bila veća nego što je bio voljan platiti. Židovi su mu jasno dali

do znanja da će ga, ukoliko ne izvrši smrtnu kaznu nad Isusom, prijaviti Rimu. Pilat, koji je već imao problema, znao je da bi u tom slučaju izgubio položaj namjesnika. Sada je bilo – ili on, ili Isus. Jedan od njih dvojice će pasti, a Pilat je odlučio da to ne bude on. Stoga je dao naredbu za Isusovo raspeće.

18

Isus ili Baraba

Cijelo suđenje Isusu bilo je nepravedno. Svaki od sudaca bio je i tužitelj, i nije bilo dopušteno saslušanje Isusovih svjedoka. Suđenje se obavilo u noćnim satima, što je također bilo protuzakonito. Na suđenjima pred Pilatom uobičavalo se suočavati osuđenog i tužitelja, no to nije bio slučaj kod suđenja Isusu.

Nakon što je Pilat ustao iz kreveta da bi vidio zašto su židovski svećenici došli k njemu tako rano, njegova žena imala je uznemirujući san. Napisavši poruku poslala mu je opomenu po sluzi. Pilat je sjedio na sudačkom stolcu kad mu je uručena poruka. On ju je otvorio i pročitao: “Nemoj se nikako miješati u stvar toga pravednika, jer sam danas u snu mnogo pretrpjela zbog njega!” (Matej 27,19)

Rijetko se događalo da supruga pošalje svojem mužu poruku o svojem snu, a posebno ako je njezin muž bio namjesnik i sudac. Očito se ovaj san razlikovao od drugih snova. Zbog naravi i snage tog sna ona je bila primorana da pokuša zaustaviti svojeg muža u osuđivanju nevinog čovjeka. Bog je upotrijebio sva moguća sredstva da zaustavi Pilata od pravljenja najveće pogreške u karijeri.

Kad je Pilat pitao Isusa: “Ne znaš li da imam vlast osloboditi te i da imam vlast razapeti te?”, Isus mu je odgovorio: “Ne bi imao nada mnom nikakve vlasti ... kad ti ne bi bilo dano odozgo.” (Ivan 19,10.11)

Isusov odgovor je dragulj koji nam može dati mir u svakoj prilici. Bog pomno motri na nas, kao što je bdio nad Isusom. On zna za svaku vlas koja padne s naše glave (Matej 10,29-31). Ništa nam se ne može dogoditi bez Njegovog dopuštenja. Za svaku nevolju, kušnju i muku mi moramo naučiti reći: “Ti ne bi imala nada mnogom nikakve vlasti kad ti ne bi bila dana odozgo.”

Pilat je nerado bacio svoju najjaču kartu. Tri pobunjenika osuđena za ubojstvo čekala su na izvršenje osude raspećem (Marko 15,7; Luka 23,19). Vođa im je bio čovjek imenom Baraba, a to ime značilo je “sin svojega oca”. Bio je običaj da u vrijeme židovskih blagdana Rimljani oslobode zatvorenika za kojeg su se ljudi odlučili. Pilat je za njih imao četiri zatvorenika od kojih su mogli birati. Znao je da su židovski vođe tražili Isusovo raspeće, ali je računao na Isusovu omiljenost među narodom.

“Hoćete li da vam pustim kralja židovskog?” pitao je Pilat, znajući da su mu svećenički poglavari predali Isusa iz zavisti (Marko 15,9). Ali svećenički poglavari su pobunili svjetinu da traži da im radije pusti Barabu.

“Što da onda činim s ovim koga zovete kraljem židovskim?”

“Razapni ga!” vikala je svjetina.

“Kakvo je zlo učinio?” pitao je Pilat.

Ali oni su još glasnije vikali: “Razapni ga!”

Želeći udovoljiti svjetini, Pilat je pustio Barabu, a Isusa je, pošto Ga je dao izbičevati, predao da Ga razapnu (Marko 15,9-15).

Izbori koji su tada bili načinjeni, načinjeni su jer su ljudi podlegli pritisku drugih ne dopustivši istini i pravednosti da odluče. Svjetina je podlegla svećenstvu, a Pilat je podlegao svjetini. Nitko nije podlegao Božjem utjecaju.

Mi smo također odgovorni ako, kad smo stjerani u kut, padnemo pod ljudski utjecaj, a ne pod Isusov. Vrsta

našeg karaktera otkriva se kad smo prisiljeni nešto učiniti pogrešno kako bismo sebe spasili. Izbor koji tada načinimo otkriva naš karakter.

Ni u čemu drugom ne vidimo bolje slabost ljudske naravi i njezinu iskvarenost nego u poviku: "Ovoga smakni, a pusti nam Barabu!" (Luka 23,18) Razmislimo što to znači. Razmislimo što to govori o našem srcu. U svakoj odluci mi činimo taj izbor. U riječima koje izgovaramo, mi se opredjeljujemo za Sotonu, ili za Krista. Kroz ono što činimo i snažne želje koje gajimo mi izabiremo Barabu ili Krista. Kod ovoga ne postoji neutralnost. "Tko nije sa mnom, taj je protiv mene", rekao je Isus (Luka 11,23).

Zamislimo Barabu gdje leži u zatvoru očekujući krvnika, a kad se vrata njegove ćelije otvore, umjesto krvnika on vidi čovjeka nasmijanog lica koji kaže: "Slobodan si." Baraba odgovara: "Ne šali se sa mnom. Ne govori gluposti." Tada čuje objašnjenje: "Isus Nazarećanin ide na križ umjesto tebe. Izlazi odavde! Slobodan si!"

Ovdje je srž Radosne vijesti. Ti i ja smo Baraba – djeca našeg zemaljskog oca. Osuđeni smo da umremo jer smo okrenuli leđa našem nebeskom Ocu. Ali jedan Nevini izabrao je uzeti naše mjesto i umrijeti za nas. On će se mučiti, bit će u agoniji i sve će to podnijeti kako bismo mi bili slobodni. Isus je otišao na križ gol, da bismo se mi mogli odjenuti u Njegovu odjeću besprijeorne pravednosti. Isus je nosio krunu od trnja, da bismo mi mogli imati krunu slave. Njegovo tijelo je bilo modro i probodeno, da bi naše moglo biti obnovljeno.

Pretpostavimo da je Baraba odbio vjerovati u svoje oslobođenje. Pretpostavimo da je zahtijevao svoju smrtnu kaznu. Možemo li zamisliti nešto tako glupo? Takvu glupost zapravo vidamo svakodnevno.

Milijuni odbijaju vjerovati da je Isus umro za njih. Milijuni odbacuju svoju slobodu i nastoje na izvršenju

svojeg “raspeća”, što donosi vječne posljedice. Oni odbijaju vjerovati u Radosnu vijest. Oni ne mogu vjerovati da postoji Bog koji može toliko voljeti.

Pretpostavimo da je Baraba rekao: “Kad se popravim i postanem bolji građanin, prihvatit ću ovo pomilovanje.” Tamničar bi mu odgovorio: “Ne budi lud! Ti moraš najprije biti slobodan. To trebaš biti prije nego što postaneš dobar građanin.”

Ostvarivanje zajednice s Kristom putem svoje dobrote je lažno Evandjelje. Istinsko Evandjelje je poziv Kristu da kroz vjeru uđe u naš život kako bismo mogli imati volju i snagu da postanemo dobri.

Dok su vojnici vodili Isusa na mjesto gdje će biti razapet, “uhvatiše nekoga Šimuna, Cirenca ... te na njega staviše križ da ga nosi za Isusom” (Luka 23,26).

I u ovome je bio Božji prst. Šimun, koji je bio nezabožac iz Sjeverne Afrike, prvi je koji je uzeo križ i pošao za Isusom. Njegovi sinovi, Aleksandar i Ruf, postali su dobro poznati Kristovi sljedbenici u ranoj Crkvi (Marko 15,21; Rimljanima 16,13). Isus je umro ne samo za Židove, već i za grijeh “svoga svijeta” (1. Ivanova 2,2).

19

Isus na križu

Dvojicu zločinaca koji su bili uhvaćeni zajedno s Barabom vodili su na Golgotu s Isusom. Kad su došli do mjesta zvanog Lubanja, razapeli su Isusa zajedno sa zločincima, jednog Njemu zdesna, drugog slijeva. Isus je molio za one koji su Ga razapeli: "Oče, oprosti im, ne znaju što čine!" (Luka 23,32-34)

Kroz Isusa smo ušli u Svetinju nad svetinjama (Hebrejima 4,16). Križ s Golgote najveća je Božja objava istine; on nam otkriva pravu narav Boga kojemu služimo – Boga koji nije samo pravedan i svet, nego je spreman u potpunosti se žrtvovati za nas. Nijedno božanstvo nikada nije žrtvovalo sebe za svoj narod. Bogovi su uvijek zahtijevali žrtve od svojeg naroda. Naš je Bog dao sebe kao Žrtvu za nas kako bismo mogli biti potpuno slobodni od osude.

Križ je bio pravi žrtvenik na kojemu je Božje Janje zaklano za grijehе svijeta. Njegova krv je prolivena na križu kako biste vi bili oslobođeni osude Zakona (Ivan 3,18; Rimljanima 8,1).

Križ je također bio mjesto gdje se izvršio Božji sud nad grijehom, što je bilo naznačeno tamom, grmljavinom, potresom i otvaranjem grobova pravednika (Matej 27,50-53).

Kao što je Isusov križ razvrstao dva čovjeka koja su bila razapeta s Njim na spašenog i izgubljenog, tako on dijeli cijeli svijet na spašene i izgubljene. Jednoga dana

ćemo se svi poredati iza jednog ili drugog od ovih ljudi prema tome kako smo odgovorili Isusu. Poput ove dvojice, svi mi zaslužujemo smrt.

Jedina je razlika u tome što se neki od nas kaju.

Na Golgoti su se susrele ljubav i mržnja. Stvoritelj je odlučan žrtvovati sebe za svoja stvorenja, a stvorenja su odlučna ubiti svojega Stvoritelja. Ali u trenutku dok Isusova krv šiklja zbog uboda čavala u Njegove ruke, On moli: "Oče, oprosti im..."

Tog dana smo bili tamo. Mi smo zamahnuli čekićem i zabili čavle. Naša je grešnost objesila Isusa na križ. Zbog naših je grijeha On bio prikovan kako bi nam se moglo oprostiti.

Golgota je bila pakao – tjelesni i duhovni pakao. Bila je jedino što je čovjek ikada stvorio, i Krist je predao sebe dubinama pakla, kako bi iznutra uništio pakao za sve one koji polažu svoju vjeru u Njega. Ili Isus zauzima naše mjesto u paklu, ili mi idemo tamo sami. Nema drugog izbora.

Krist na križu razlog je zbog kojeg nam Bog može oprostiti. Na Golgoti shvaćamo o čemu je riječ u pravoj religiji. Riječ je o nevjerojatoj ljubavi, o oprostumu, o pravednosti, o nadi usred najcrnje tmine i o radosti koja na koncu pobjeđuje tugu.

Netko je napisao da je križ oživio propovijed na Gori, otkrio Deset zapovijedi i pokazao 1. Korinćanima 13. Na križu vidimo u najboljem i najzrelijem vidu plodove Duha.

Na križu je Isus primio žalac smrti. Kad pčela nekog ubode, time ubija sebe, jer gubi dio svojega tijela i ne može više ubadati. Kad je smrt ubola Krista, uništila je samu sebe. Zato je Pavao pisao: "Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?" (1. Korinćanima 15,55) Isus je primio žalac smrti za nas, kako bismo mi mogli živjeti vječno.

Zapis u Evanđeljima nam kaže da su ova tri križa bila podignuta blizu ceste. Ljudi koji su prolazili odmahivali su glavom prema Isusu. Oni su se rugali odbačenom Kralju. Tako je i danas. Mnogi Mu se na svojem putovanju, ako im zapadne da prođu pokraj razapetog Isusa, rugaju i podsmjehuju.

Bila je i nekolicina onih koji su zastali i koji su vidjeli slavu kroz zastor krvi, znoja i muha. Oni su priznali, zajedno sa stotnikom: "Uistinu, ovaj bijaše Sin Božji." (Matej 27,54) Tako je i danas: dok će se većina rugati i dok kršćanstvo i Isusovi sljedbenici nikada neće biti popularni, uvijek će biti onih koji će vidjeti slavu kroz tminu.

Kad je naš Gospodin umro, bilo je vrijeme Pashe. Tijekom petnaest stoljeća židovski je narod imao prorečen točan dan smrti Mesije, koja će biti na četrnaesti dan prvog mjeseca, kad su se klale žrtve za svaku obitelj, u tri sata poslijepodne. Upravo tog mjeseca, tog dana i tog sata je Krist, naše pashalno Janje, bio žrtvovan za nas na križu (1. Korinćanima 5,7). Kao što je janje zaklano na prvoj Pashi oslobodilo sinove Izraelove od njihovog ropstva u Egiptu i izvelo ih na put u Kanaan, tako nas Isusova smrt na posljednjoj Pashi oslobađa od našeg ropstva Sotoni i izvodi nas na put za nebeski Kanaan.

Kristovo dragovoljno prihvaćanje križa uči nas da, kad ne možemo promijeniti stvari nabolje, moramo vjerovati u Boga koji može i koji hoće, u vrijeme koje On odredi, pretvoriti naše trnove vijence u krune slave.

Naš je Gospodin bio skinut dogola prije nego što je pribijen na križ. Nije bilo platna oko pojasa. Time što je visio u zraku, kao Onaj kojega su odbili Nebo i Zemlja, jasno je pokazano da On ne posjeduje ništa i da nema prava ni na što. Zamislite to: Vlasnik svemira svučen dogola! On je dao sve kako bismo mi mogli naslijediti sve.

Raspeće nije bila trenutna smrt – ono je bilo produljeno i mučno umiranje. Sav život je raspeće koje traje dok ne umremo. Moramo naučiti kako da njime rukujemo gledajući u Onoga koji je bio tamo umjesto nas.

Sam oblik križa govori o dužini, širini, dubini i visini Božje ljubavi. On ukazuje na Nebo odakle je naš Gospodin došao, ali je ukorijenjen u Zemlji koju je došao otkupiti. Širom ispružene ruke su poziv svim ljudima, čak i onima koji su Ga razapeli, da Mu dođu. Ljudi mogu odbiti neko ljutito božanstvo, ali kako mogu odbiti Onoga koji pati i koji je bio spreman umrijeti za njih?

Sedam Isusovih izreka s križa

Dok je Isus visio na križu, izrekao je sedam rečenica. Ove izreke opisuju sedam glavnih dužnosti Kristovih sljedbenika.

Sve riječi sa smrtno postelje su dragocjene. Koliko više kad su to posljednje riječi Isusa Krista, Božjeg Sina! Evo ih:

Prvo, riječ oprosta Njegovim neprijateljima: “Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!” (Luka 23,34)

Drugo, riječ spasenja pokajanom zločincu razapetom s Njim: “Zaista, kažem ti, danas ćeš sa mnom biti u raju.” (Luka 23,43)

Treće, riječ potpore Njegovoj majci: “Evo ti sina!” A onda je rekao Ivanu: “Evo ti majke!” (Ivan 19,26.27)

Četvrto, izražavanje boli Bogu: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,46)

Peto, iskazivanje patnje promatračima: “Žedan sam.” (Ivan 19,28)

Šesto, riječ pobjede Njegovom narodu: “Svršeno je!” (Ivan 19,30)

Sedmo, riječ predaje svojem Ocu: “Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!” (Luka 23,46)

1. Prva riječ s križa vrlo je značajna. Ona je “Oče”. Možemo podnijeti poteškoće života kad znamo da se za nas brine Otac koji nas voli. Možemo podnijeti gotovo sve ako za to postoji valjani razlog. Dijete će otrpjeti

najneukusniji lijek ako mu ga daje roditeljska ruka. Ali biti sâm, nevoljen i patiti bez smisla slabi i uništava.

Isusovih sedam izreka upućeno je prijateljima i neprijateljima što stoje pored križa. Kao što je uobičajeno za biblijske sedmice, one se dijele na skupove od tri i četiri, gdje je prvi skup u potpunosti posvećen potrebama drugih. Nakon njih, tajanstvena je tmina zastrla okolicu na tri sata, tijekom kojih je Krist šutio. Na kraju tog razdoblja Krist je zavapio: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,46) Potom su brzo uslijedile posljednje tri izreke.

Rimski vojnici i slučajni prolaznici očekivali su bujicu kletvi od ova tri razapeta čovjeka.

Prema rimskom državniku i filozofu Seneki, razapeti osuđenici bi proklinjali dan svojega rođenja, svoje majke, svoje krvnike i pljuvali bi na one ispod njih. Katkad bi vojnici takvima odsjekli jezike kako bi zaustavili njihove kletve i hule. Umjesto svega toga, Isus se molio za one koji su Ga razapeli, moleći Boga da im oprost.

Mi ne počinjemo živjeti sve dok ne zatvorimo vrata prošlosti kroz oprost. I nitko ne živi istinski dok i sâm ne iskusi oprost. Srećom, nije teško znati kad smo i mi sami primili oprost. Kao što ne možete dati novac nekome dok ga i sami niste primili, tako ne možete dati oprost ikom drugome dok ga i sami ne primite. Ako ne možete oprostiti nekome tko vam je zgriješio, to je zato što sami niste primili oprost. A ako vam nije oprošteno, niste spašeni (Matej 6,14.15). Oprost je most kojega svi moramo prijeći da bismo ušli u Božje kraljevstvo.

Svaki odnos u životu traži oprost. Nema savršenih žena, savršenih muževa ili savršene djece. Nema savršenih poslodavaca ili savršenih zaposlenika. I nema savršenih prijatelja niti susjeda. Iz tog razloga oprost mora biti u samoj srži naših odnosa s drugima. Mora biti prirodan kao disanje.

2. Razmotrimo sada riječ spasenja. Ako je Isus mogao dati vječni život pokajanom zločincu na križu – čovjeku koji nije imao ničeg dobrog što bi ga preporučilo Bogu – treba li se itko od nas brinuti hoće li ga Bog prihvatiti? Ali nemojte čekati minutu do dvanaest da biste se pokajali, jer možete umrijeti u pola dvanaest.

Najpoticajnije što se dogodilo Isusu na križu bilo je to što je jedan od zločinaca koji je psovao, odjednom ušutio s divljenjem dok je gledao Isusovo ponašanje. Način na koji se Isus ponašao na raspeću bio je potpuno drukčiji u odnosu na to kako su on i njegov sudrug reagirali. Onda se prisjetio pričanja koja je slušao o Isusu i shvatio da su bila istinita. U tom trenutku je zamrzio sebe i život kojim je dotad živio. Kako je želio biti kao Isus koji je liječio, a ne ubijao ljude! Okrenuvši se svojem sudrugu koji je vrijeđao Isusa, upitao je: “Zar se Boga ne bojiš, ti koji podnosiš istu kaznu? Mi smo ovdje po pravdi... Ali ovaj nije nikakva zla učinio.” (Luka 23,40.41)

Ovim je riječima u tom trenutku pokajnik pokazao da je mudriji od Ane, Kaife, Velikog vijeća, Pilata i Heroda. Sa svojeg povišenog mjesta on je preokrenuo njihovu presudu protiv Isusa. Potom je, okrenuvši glavu prema Gospodinu, zamolio: “Isuse, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo!”

Uočite razliku između pokajanog zločinca i njegovog sudruga. On nije tražio život na ovom svijetu. On nije tražio da ga se skine s križa. Po prvi puta u životu pravilno je poredao ono što je najvažnije.

Zašto su Židovi ubili Isusa? Jer su htjeli Mesiju koji bi im dao kraljevstvo ovoga svijeta. Isus im je, međutim, ponudio samo Boga! Nismo li mi isto tako budalasti sa svojim željama? Želimo stvari ovoga svijeta, sve dok se ne ugušimo u njima i istisnemo Boga iz svojeg života.

Ovaj pokajani zločinac obrazac je spasenja za sve nas. On je bio spašen vjerom u Isusa, a ne svojim djelima

(vidi Efežanima 2,8.9). Zamijetite kako brzo Isus odgovara: “Zaista, kažem ti danas: bit ćeš sa mnom u raj!” Istog dana kad je pokajani zločinac položio svoju vjeru u Isusa, bio je zabilježen kao građanin Kristovog kraljevstva. Sâm Krist objavio je njegovu sudbinu.

Kakav je čudesan čovjek bio ovaj zločinac! Ali pored njega je bio jedan još čudasniji Čovjek. Krist je obećao vječni život čovjeku koji Ga je, samo nekoliko minuta ranije, psovao. To je milost u svojem najboljem, najvišem, najdubljem i najpouzdanijem obliku. To znači da nitko od nas ne treba očajavati, ma kakva bila naša prošlost, naša slabost ili naša zloća. Imamo Spasitelja. Ako ste veliki grešnik, imate još većeg Spasitelja.

Kakve god kušnje prolazili, uzmite u obzir da je Gospodin Isus prošao još i gore. Pokajani zločinac umrijet će samo prvom smrću; Isus, koji je bio razapet pored njega, trebao je upravo umrijeti drugom smrću – smrću koja ne nudi budućnost onkraj groba.

3. Treća riječ našeg Gospodina na križu bila je iskaz osjećaja prema majci. Vidio ju je kako stoji u blizini i izgleda kao da ona sama proživljava bol raspeća. Prisjećala se kako je pri Njegovom rođenju bila upozorena da će mač probosti njezino srce. Kako istinito! Ona u tom trenutku nije bila svjesna da Isus sudjeluje u poslu svojega Oca. Svejedno, On nije zanemario dužnosti prema svojoj obitelji. Tražio je od Ivana da se pobrine za Njegovu majku, kao što bi to svaki sin trebao.

4. U četvrtoj riječi s križa – “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” – nalazimo razlog Isusove smrti. Zapisi o prošlosti i o vječnosti ne sadrže rečenicu koja bi bila nabijenija tjeskobom. Smrt nije najveća kazna za grijeh, nego je to razdvojenost od Boga. Kad Bog – koji je izvor života, nade, radosti i mira – ostavi nekog, sav život, nada, radost i mir odlaze s Njim. I to je pakao. Bez Boga uopće nema budućnosti, nego samo crne rupe pot-

punog iščeznuća. Krist, koji je nosio grijehe svijeta, morao je iskusiti ovu razdvojenost. Bog je nakanio zauvijek uništiti grijeh tako da je Krist, koji je nosio naš grijeh, zauvijek nestajao s njim. Ili se Krista uništava s našim grijehom, ili se uništava nas. Nema trećeg.

Isus je bio odbijen, kako bismo mi bili prihvaćeni. Bog je sebe razdvojio od Isusa, kako bi mogao postati jedno s nama. Isus je ostavljen potpuno sâm, kako bismo mi mogli postati članovi Božje obitelji. Isus je bio uništen, kako bismo mi mogli živjeti zauvijek. To je žrtva koju je naš Gospodin podnio za nas. On je sve ostavio, kako bismo mi mogli sve naslijediti.

5. Potom je došla riječ patnje. "Žedan sam." S Isusovih usana nije došla nijedna žalba na Njegovu neudobnost i bol. Nije izustio nijednu riječ samosažaljenja. On je samo ustvrdio činjenicu: "Žedan sam." Vojnik je namočio svoju spužvu u neku neopojnu mješavinu vina i primaknuo je Isusovim usnama. To vino označava vino naših grijeha (Matej 26,39). Isus ga je u cijelosti progutao, znajući da kad to učini, više neće biti povratka.

6. Onda je došla Isusova šesta izreka u šestom satu na križu, šestog dana u tjednu. Uzviknuo je pobjedonosno: "Svršeno je!" (Ivan 19,30) U izvornom jeziku to je samo jedna riječ. Ali se o njoj može napisati cijela knjižnica. Takva riječ je za dužnika značila da se završila njegova kazna. Tako je i s nama: naš dug Bogu je plaćen u potpunosti i naša smrtna osuda je prestala važiti. "Sad, dakle, nema više nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu." (Rimljanima 8,1)

U istom trenutku kad je Isus izustio ove riječi, "hramski se zastor razdera na dvoje, od vrha do dna", pokazujući da je Isus svojom smrću uklonio prepreku koja je razdvajala čovjeka od Boga, tako da sad možemo odvažno ući u Gospodnju prisutnost (Matej 27,51; Hebrejima 10,19-22).

Isus je bio isključen iz Božje prisutnosti kako bismo mi mogli ući u nju.

7. Kristova posljednja riječ upućena je Njegovom Ocu: "Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!" (Luka 23,46) Poput Joba koji je odbio ostaviti se svoje vjere u Boga, unatoč svojim neobjašnjivim patnjama, Isus je predao sebe svojem Ocu, iako se činilo da za Njega nema izlaza iz uništenja.

Dok je naš Gospodin izricao svoje posljednje riječi, njihov se zvuk miješao s krikovima tisuća pashalnih janjadi u vanjskom dvorištu Hrama na suprotnom brdu. Ali naša vjera nije usmjerena u krv janjaca, nego u krv "našeg pashalnog janjeta – Krista" (1. Korinćanima 5,7) koji je žrtvovan za nas.

Poznajemo sedam *izreka s križa*, ali bilo je i sedam *izreka o križu*. Ovih sedam izreka o križu izrekli su prolaznici (Matej 27,39.40); zločinac slijeva (Luka 23,39); zločinac zdesna (Luka 23,40-42); svećenički poglavari, učitelji Zakona i starješine (Matej 27,41-43); vojnici (Luka 23,36.37) te stotnik (Marko 15,39).

Iz dviju od ovih izreka otkrivamo da je novo drvo života već počelo donositi plodove: pokajani zločinac, koji je bio ubojica, i stotnik – dva čovjeka koja su predstavljala dvije krajnosti u mnoštvu otkupljenih. Ali za većinu promatrača križ je bio uzaludan. To ostaje tako čak i danas.

Kako je nepoznati autor napisao: "Isus je počeo svoju službu gladu, a On je Kruh života. Isus je završio svoju službu žeđu, a On je živa Voda. Isus je bio umoran, a On je naš odmor. Isus je platio porez, a On je Kralj. Isus je bio optužen za opsjednutost demonima, a On je izagnao demone. Isus je plakao, a On briše naše suze. Bio je prodan za trideset srebrenjaka, a otkupio je svijet. Isus je bio doveden kao janje na klanje, ali On je Dobri Pastir. Isus je umro, ali je svojom smrću uništio moć smrti."

21

Osobe oko križa

Započnimo s dva čovjeka koja su bila razapeta s Isusom. Obojica su bili zločinci. Isus, koji je bio razapet između njih, imao je grijeh na sebi, ali ne u sebi. Čovjek Njemu zdesna imao je grijeh u sebi, ali ne na sebi, jer mu je bilo oprošteno. Čovjek Spasitelju slijeva imao je grijeh i na sebi i u sebi. Zbog toga što nije tražio oprost, njegova je krivnja ostala na njemu.

Što to znači za nas danas? Mislite na čovjeka koji je bio spašen. On je bio posljednji bliski prijatelj našega Gospodina. Imao je hrabrost priznati da je u krivu. Čak je i preinačio presudu svećeničkih poglavara i rabina kad je o Isusu rekao: "Ali ovaj nije nikakva zla učinio." (Luka 23,40.41) Ovaj pokajani grešnik predstavlja sve pokajane grešnike. Mi i dalje imamo grijeh u sebi (čak i ako mrzimo grijeh), ali više nije na nama jer smo ga dali Isusu koji je postao grijehom za nas (2. Korinćanima 5,21). Oprošteno nam je, i naša je krivnja uklonjena.

Promotrite sada drugog zločinca koji nije predao svoje grijehе Isusu. On je bio blizu Isusu, baš kao i njegov sudrug, ali nije priznao zlo u svojem srcu i nije prihvatio da je duhovno bolestan. Samo oni koji prihvate da su bolesni idu k liječniku; samo oni koji priznaju da su grešnici potražiti će Spasitelja.

Je li spasenje teško ili lako? Ono nije samo teško; ono je nemoguće ukoliko ne poželite biti boljom osobom nego što jeste. Ima mnogih, i religioznih i nereligi-

oznih, koji više vjeruju sebi nego Isusu. Poput nepokajanog zločinca Isusu slijeva, oni će umrijeti u svojim grijesima.

Promotrite sada vojnike oko križa. Matej 27,35.36 kaže: “Tada ga razapeše i kockom razdijeliše među se haljine njegove. Zatim su sjeli i čuvali ga.” Oni su Ga gledali, ali nisu uvidjeli koga su oni zapravo promatrali. Mačka može gledati kralja, ali mačka nikada ne vidi kralja. Tako je i s ovim vojnicima koji su Isusa vidjeli kao još jednog pobunjenika koji prima konačnu kaznu za svoja djela.

Vojnici koji su razapeli Isusa predstavljaju cijeli ljudski rod. Isus nije umro za svoje grijehе, jer nije imao nijedan grijeh; On je umro za grijehе svijeta. Ali nemarni svijet, poput vojnika, ne vidi Božjeg Sina kako na križu umire za njihove grijehе. Zato što su duhovno slijepi, oni vide samo još jednu prezrenu osobu kako tamo visi. Kakav strašan propust! Isus je umro da bi ih oslobodio od njihovih grijehа, ali oni više vole svoje grijehе nego što vole Isusa.

Jedna od osoba oko križa bio je i stotnik. On je bio tamo zato što je zapovijedao odredom za izvršenje raspeća. On je uočio kakva je Osoba Isus i čuo je svaku riječ koju je izgovorio. Tri sata nadnaravne tmine i veliki potres koji je snažno zaljuljao zemlju onoga trenutka kad je Isus umro, naznačili su mu da Isus nije bio obična Osoba. “Kad stotnik vidje što se dogodi, počе slaviti Boga i reče: ‘Zaista, ovaj čovjek bijaše pravednik!’” (Luka 23,47) Čovjek odgovoran za Isusovo smaknuće priznao je svoju vjeru u Spasitelja. Kako je Radosna vijest divna! Ona može promijeniti čak i srca onih koji razapinju Gospodina; ona može preobraziti neprijatelje u prijatelje.

“Glavari svećenički zajedno s književnicima i starješinama” također su bili kod križa. Rugali su Mu se i govorili prolaznicima: “Druge je spasio, a sam sebe ne može

spasiti.” (Matej 27,41.42) Ono što su rekli bilo je istina. Da je Isus spasio sebe, ne bi mogao spasiti druge. Morao je umrijeti za grijehе svijeta.

Ovi vjerski poglavari, poput mnogih vjerskih vođa danas koji polažu svoju vjeru u predaju i ustanove, a ne u Isusa, protivili su se Isusu. Oni su vikali, tako da svatko može čuti: “On je kralj Izraelov! Neka sada side s križa pa ćemo vjerovati u njega! On se uzdao u Boga, neka ga sad oslobodi...” (Matej 27,42.43) Ali njihove su riječi bile potpuno isprazne, jer kad se Isus uistinu oslobodio smrti i kad Ga je Bog stvarno izbavio od groba, oni Ga i dalje nisu vjerovali. Tko bi želio biti u cipelama ovih licemjera na dan Suda?

“Podalje su stajali svi njegovi znanci. A tako i žene koje su ga pratile od Galileje i sad to gledale.” (Luka 23,49) Kako se Isusu primicao kraj, nekolicina njih je prišla i stajala u blizini da Ga utješe (Ivan 19,25.26). Oni nisu razumjeli zašto Isus dopušta da Mu se događa nešto ovako strašno. On je nadvladao sve druge izazove u svojem životu; zašto je podlijegao ovom? Zašto nije otkrio svoju silu i sišao s križa?

Mnogo puta u životu postavljamo isto pitanje: Zašto Bog ne učini nešto? Zašto dopušta ovo veliko zlo? Postoji razlog. Moramo samo vjerovati Bogu da će On učiniti u svoje vrijeme. A kad učini, vidjet će se da je Njegov odabir vremena bio najbolji. Stoga imajte vjeru u Boga, osobito dok putujete dolinom smrti.

22

Pouke s križa

Natpis

Iznad Kristove glave “stajao je i natpis koji je označavao njegovu krivnju: ‘Kralj židovski.’” (Marko 15,26) Bio je na hebrejskom, latinskom i grčkom jeziku (Ivan 19,20), tako da ga je mogao pročitati svatko tko je prolazio. Ovaj natpis, koji je bio mala Biblija za sav svijet, govorio je istinu o Isusu.

Da Isus nije umro za nas na križu, ne bi imao kraljevstvo na Zemlji. Njegova smrt platila je cijenu za naše grijehе kako bismo mogli ostaviti prolazno Sotonino kraljevstvo i ući u Isusovo vječno kraljevstvo (Kološanima 1,13.14). Svojom smrću On nam je otvorio vrata da se iz zemlje smrti vratimo u zemlju života (Matej 27,50.51; Hebrejima 10,19-22). Samo oni koji su otkupljeni krvlju Janjeta mogu ući u zemlju života (Otkrivenje 7,14.15); samo oni kojima je oprošteno mogu postati građani Neba (Otkrivenje 5,9.10).

Jedini koji je mogao sjesti na prijestolje vječnog života bio je Onaj koji je mogao podnijeti prijestolje vječne smrti – križ. Zato što je Isus pretrpio križ za nas, bio je okrunjeni Kralj. Nakon svojeg uskrsnuća iz mrtvih, rekao je svojim učenicima: “Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.” (Matej 28,18; vidi Filipljanima 2,9.10) Nitko ne može imati veću vlast od te. Da, Isus je Kralj svakog istinskog vjernika.

Trnova kruna

Vojnici su na Isusa stavili grimiznu haljinu, ispleli trnovu krunu i stavili je na Njegovu glavu.

Vikali su Mu: “Zdravo, kralju židovski!” Iznova i opet udarali su Ga po glavi štapom i pljuvali po Njemu. Padajući na koljena, glumili su odavanje počasti Njemu (Marko 15,16-19).

Isus je pretrpio naše poniženje i porugu kako bismo mi mogli primiti čast i poštovanje koji pripadaju Njemu.

Trnje koje nam zadaje nevolje ne može nam ih vječno zadavati, jer je Isus oduzeo vječnost našim nevoljama. Trnje ćemo trpjeti samo dok smo na ovom svijetu. Nema krune bez trnja, nema obitelji bez problema i nema ljudskog srca bez tuge. Čak je i apostol Pavao bio mučen trnom koji mu je zadavao nevolje. Triput se molio Gospodinu da mu ukloni taj trn, ali je Gospodin svaki put rekao: “Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti.” (vidi 2. Korinćanima 12,7-10) Koji god bio vaš trn, podnosite ga strpljivo zbog Isusa, znajući da će uskoro doći dan kad će se trnje koje je došlo u naš svijet s grijehom (Postanak 3,18) zauvijek ukloniti, zajedno s grijehom iz kojega je izniklo.

Tmina

“Od šestoga do devetog sata [podne i tri poslijepodne] nastade tama po svoj zemlji. Oko devetog sata povika Isus jakim glasom: ‘*Eli, Eli! Lema sabakthani*’ – a to znači: Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,45.46)

U podne, kad je sunce sjalo najjačim sjajem, duboka se tmina spustila na zemlju. Bog koji prebiva u svjetlosti kojoj se ne može pristupiti (1. Timoteju 6,16) povukao se od Isusa. Vječni odnos između Oca i Sina bio je prekinut. Svjetlost je uzimala pred tamom, mir pred stra-

hom, nada pred očajem, sigurnost pred nesigurnošću, život pred smrću. Čim se završila ova pošast tmine, pashalni je anđeo došao uzeti život Božjem jedinorođenom Sinu. Isus je dao svoj život za nas kako bismo mi mogli živjeti.

Prije nego što su prvorodenci umrli, nad cijelom egipatskom zemljom bila je tama (Izlazak 10–11), ali u staništima Izraelaca, koji su bili zaštićeni krvlju pashalnog janjeta, i dalje je bila svjetlost. Gdje god danas ima vjere u Božje Janje, ima i svjetlosti.

Kad je Isus uzviknuo: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” Njegove su riječi bile snažna svjetlost koja je osvjetljavala taj prizor. On, Pravednik, bio je ostavljen, tako da bismo mi, nepravednici, mogli biti prihvaćeni.

Njegova smrt je svjetlo Radosne vijesti koje istjeruje tminu. Ako ne dijelimo ovo svjetlo, nego ga zaklanjamo pod posudom, nema ničega osim beznada, praznine i smrti (Matej 5,14-16).

Njegova haljina

“A vojnici, pošto su razapeli Isusa, uzeše njegove haljine i razdijeliše na četiri dijela: svakomu vojniku po jedan dio. Uzeše i njegovu košulju. Ali kako nije bila šivana, već sva otkana od vrha do dna, rekoše međusobno: ‘Ne parajmo je, već bacimo za nju kocku komu će pripasti!’ To se dogodi da se ispuni riječ Pisma: ‘Razdijeliše među se haljine moje; za odjeću moju baciše kocku.’ Eto, tako su postupali vojnici.” (Ivan 19,23.24)

Isusa su skinuli dogola. On je to učinio trideset i tri godine ranije kad je sa sebe skinuo nebesku slavu i rodio se ovdje na Zemlji kao golo ljudsko dijete. Samo dvadeset i četiri sata prije nego što je razapet, Isus je to učinio kad je skinuo svoju gornju haljinu i opasao se ubrusom kako bi svojim učenicima oprao noge.

Isusova donja haljina, koja je bila otkana u komadu, bila je svećenička haljina. Ta je haljina pripala vojnicima koji su razapeli Isusa. To je ono što se događa i danas.

Mi smo oni koji razapinju, i dostupna nam je Kristova haljina pravednosti. Kad položimo svoju vjeru u Isusa, naši su grijesi pokriveni Njegovom pravednošću. Prorok Izaija je pisao: “Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spašenja, zaogrnu plaštem pravednosti, kao ženik kad sebi vijenac stavi il nevjesta kad se uresi nakitom.” (Izaija 61,10)

Razderana zavjesa

Potres koji je označio Isusovu smrt razderao je, od vrha do dna, tešku zavjesu što je razdvajala svetinju Hrama od Svetinje nad svetinjama gdje se pokazivala Božja prisutnost (Matej 27,51). Taj isti potres otvorio je i grobove mnogih iskrenih vjernika. Ti su ljudi ustali u život, i nakon Isusovog uskrsnuća od mrtvih ušli u Sveti grad i pojavili se pred mnogima (Matej 27,52.53).

Isusova smrt otvorila je put povratka Bogu – put koji je bio zapečaćen otkako je Adam izbačen iz Edena (Postanak 3,22.24). Biblija kaže: “Prema tome, braćo, budući da mi snagom krvi Isusove otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama – taj novi i životonosni put on nam je otvorio kroz zastor, to jest kroz svoje tijelo ... pristupajmo k njemu...” (Hebrejima 10,19-22)

Zavjesa između Boga i nas predstavljala je naše grijehе koji su nas razdvajali od Boga, ali kad je Isus uzeo naše grijehе na sebe, zavjesa je predstavljala Njegovo tijelo. Kad je Isusovo tijelo bilo razderano na križu, razderala se i ta zavjesa. Kad je Njegova smrt uklonila naše grijehе, uklonjena je i zapreka između Boga i nas. Njegova smrt otvorila je put povratka Bogu.

Mi koji smo bili mrtvi u grijehu, podignuti smo u duhovni život kad je Isus umro za nas. I pri Njegovom uskrsnuću iz mrtvih ušli smo u Sveti grad da živimo u prisutnosti Boga, Isusa i nebeskih anđela (Hebrejima 12,22-24).

Krv i voda

Ako bi koji zatvorenik uspio pobjeći rimskom vojniku, tog bi se vojnika smaknulo (vidi Djela 12,18.19). To je bio zakon. Ako bi razapeti zatvorenik, kad ga se skinu s križa, pobjegao, vojnici bi bili ubijeni (vidi Djela 27,42). Kako bi se utvrdilo da je Isus doista mrtav, jedan od rimskih vojnika “kopljem probode” Isusov “bok pa odmah poteče krv i voda” (Ivan 19,34). Ovi su vojnici bili profesionalni ubojice. Znali su koje se rane može preživjeti, a koje ne. Isusove rane nije se moglo preživjeti.

Isusova krv predstavlja naše opravdanje: to je Spasiteljeva krv koja nas opravdava pred Bogom (Ivan 1,7). S druge strane, voda predstavlja naše posvećenje Isusovim Duhom koji živi u nama; On nas čisti vodom svoje Riječi (Efežanima 5,25).

Opravdanje djeluje u trenutku. Čim položimo svoju vjeru u Isusa, mi smo pred Bogom opravdani (Rimljanima 3,21-24.28). Istoga trena primamo dar vječnoga života (Ivan 5,24). Istodobno se na naš račun stavlja i Božja pravednost (2. Korinćanima 5,21). Poput izgubljenog sina koji je živio grešnim životom, ali se pokajao i vratio kući, Gospodin prihvaća nas, pokajane grešnike, natrag u svoju obitelj i stavlja čistu haljinu na naša ramena (Luka 15,11-24). Ne moramo zaslužiti svoje mjesto u Božjoj obitelji; ono nam se daje kao besplatan dar.

Svima koji su opravdani daje se stopostotna pravednost (2. Korinćanima 5,21). Ali ta pravednost nije u nama;

ona je u Isusu. Ako imamo Isusa, imamo Božji besplatan dar savršene pravednosti.

Posvećenje – ono što Božji Duh čini u nama – nikada nije stopostotno. I nikada neće biti stopostotno sve dok nam se ne daju nova duhovna tijela prigodom uskrsnuću (1. Korinćanima 15,42-44). Zbog toga što naše posvećenje u ovom životu nikada neće zadovoljiti ono što se traži za vječni život, ne možemo položiti svoju vjeru u ono što mi sami činimo. Vjera koja nam daje vječni život je vjera u Isusa i Njegov besplatan dar stopostotne pravednosti.

Evangelje govori da se prema Kristu postupalo kao prema grešniku, što On nije bio; dok se prema nama postupa kao prema pravednicima, što mi nismo. On je bio kažnjen za grijehе koje nije počinio, a mi smo pred Bogom opravdani pravednošću koju nismo zaslužili. Nema ničег tako ohrabrujućег kao što je opravdanje, što znači da smo učinjeni pravednima pred Bogom. To mi govori da je Isusova krv pokrila sve moje grijehе – prošle, sadašnje i buduće. Sve dok prijam uz Isusa vjerom, imam vječni život. Čak i kad se spotaknem i padnem, ako ustanem i uhvatim se za ruku Čovjeka iz Galileje, meni je oprošteno i opravdan sam pred Bogom.

Kad prihvatim Isusa vjerom, On dolazi u moj život s darom spasenja. Ako imam Isusa, imam vječni život (1. Ivanova 5,11.12). Život kojeg On živi u meni, nakon što sam spašen, naziva se posvećenje (Filipljanima 2,13). Međutim, ja sam spašen jedino onim što je On učinio za mene na križu prije dvije tisuće godina, a ne onim što On čini u meni danas. Ono što je On učinio na križu je stopostotno; ono što On čini u meni u ovom životu nikada nije stopostotno, zbog štete koju je grijeh nanio našim umovima.

23

Isus počiva u grobu

Jedan od glavnih dana Uskrsa, kojega je kršćanska Crkva slavila prvih pet stotina godina, bila je Velika subota, dan kad je Isus počinuo u grobu. Taj dan je proslavljao odmor kojega je Isus zadobio za nas svojom smrću na križu. Autor Poslanice Hebrejima je pisao: "U počinak, naime, ulazimo mi, vjernici." (Hebrejima 4,3)

Hebreji koji su bili izbavljeni iz ropstva u Egiptu vjerovali su da će ući u počinak kad dođu u Obećanu zemlju. Ali Kanaan im nije dao nepomućeni odmor kojega su očekivali. Taj obećani odmor i dalje je bio budućnost. "Zbilja, da ih je Jošua uveo u počinak [Jošua 23,1], ne bi poslije toga Bog govorio o drugom danu. Prema tome, preostaje narodu Božjemu neki subotni počinak. Jer tko je ušao u počinak njegov, i sam je počinuo od djela svojih, kao i Bog od svojih." (Hebrejima 4,8-10)

Istinski počinak od svih naših nevolja nalazi se samo u Isusu. Ako prihvatimo da je Isus umro na križu za sve naše grijehе, teški teret naše krivnje pada s naših leđa i kotrlja se niz brdo u Njegov grob, gdje ga se zauvijek zakopava. U tom trenutku mi doživljavamo pravi odmor.

Kad je Bog završio svoje djelo stvaranja, rekao je: "Dobro je, svršeno je", i počinuo je u subotnji dan (Postanak 2,1-3). I Adam i Eva su počinuli s Njim. Nije bilo ničega što su mogli učiniti da poboljšaju Božje stvaranje; nije bilo ničega što bi mogli nadodati. Sve što su

mogli bilo je slaviti Gospodina za to i za odmor i uživati u tome.

Kad je naš Gospodin završio svoje djelo otkupljenja, rekao je: “Dobro je, svrši se”, i počinio je u subotnji dan (Luka 23,50-56). Svi koji su otkupljeni ulaze u odmor s Njim. Nema ničeg što bismo mogli učiniti da bismo poboljšali otkupljenje koje je pružio Isus; nema ničega što bismo još mogli nadodati. Sve što možemo je slaviti Gospodina za to, ući u Njegov počinak i uživati u tom počinu.

Baš kao što je subota bila dan odmora, a ne rada, tako se i mi koji polažemo svoju vjeru u Isusa odmaramo u Njegovom dovršenom djelu. Nema ničega što bismo mogli učiniti da zaradimo spasenje, jer je Isus sve to učinio za nas. Sve što možemo je odmoriti se u Njegovom dovršenom djelu. To je pravi počinak. I mi slavimo taj počinak svakog tjedna kad se odričemo rada kako bismo proveli vrijeme s Gospodinom.

24

Isusov prazan grob

Cijela je zemlja grob koji pokriva milijarde ljudi. Svijet je veliko groblje na kojem mi malo radimo, malo imamo zadovoljstva i onda legnemo pokraj mrtvih. Život je samo velika procesija za naš sprovod. Čovjek je nadvladao mnogo toga, ali ne i smrt.

Bilo je mnogo velikih vjerskih vođa u svijetu, ali svi su podlegli smrti.

Samo je Jedan ustao iz mrtvih, a to je Isus Krist. Kad je naš Gospodin ustao iz mrtvih, preokrenuo je borbu protiv grijeha i smrti. Sada je pjesma otkupljenih: “Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?” (1. Korinćanima 15,55)

Apostol Pavao je pisao: “Predao sam vam najprije ono što sam primio: da je Krist, suglasno Pismima, umro za naše grijeha, da je pokopan, da je treći dan, suglasno Pismima, uskrsnuo, da se ukazao Kefi, potom Dvanaestorici. Zatim se ukazao braći kojih je bilo zajedno više od pet stotina, od kojih većina još i sada živi, a neki su već pomrli. Potom se ukazao Jakovu, pa onda svim apostolima. A naposljetku, ukazao se i meni kao nedonoščetu.” (1. Korinćanima 15,3-8)

Kad je Pavao pisao ovu poslanicu kršćanima u Korintu, nekih dvadeset pet godina nakon Isusove smrti i uskrsnuća, još je bilo na stotine živih ljudi koji su vidjeli uskrsloga Krista. To se ne može reći ni za koju drugu osobu koja je ikada živjela i umrla. Čak ako tko čita ovaj

tekst s votkom u jednoj, a cigaretom u drugoj ruci, ovo je i dalje vrlo dojmljivo.

Smrt je nadvladana! I Isus, koji je ustao iz mrtvih trećega dana, kaže svima koji Ga slijede: “Jer ja živim i jer ćete i vi živjeti.” (Ivan 14,19) Također je rekao: “Onaj koji živi! Bio sam mrtav, ali, evo, živim u vijeke vjekova i imam ključeve smrti i podzemlja.” (Otkrivenje 1,18) Kad se Isus vrati na nebeskim oblacima, otključat će grobove svih koji su imali vjeru u Njega i osloboditi ih (1. Solunjanima 4,16-18).

Kroz cijelo Pismo daju nam se kratki odbljesci Isusovog uskrsnuća. U Postanku 22 je izvještaj o Izaku, koji je bio tri dana pod kaznom smrti, ali je izbaavljen iz te smrti kao u uskrsnuću (vidi Hebrejima 11,19).

U Postanku je i izvještaj o Josipu koji je, poput Isusa, bio lažno optužen i osuđen s drugom dvojicom, od kojih je jedan bio spašen, a drugi izgubljen. Josip je onda bio podignut iz svoje jame i dano mu je mjesto pokraj velikog kralja. S tog je mjesta podario spasenje svojem narodu.

Jona je također imao iskustvo “uskrsnuća”. Njegovo je pokajanje umirilo Božji gnjev i on je vraćen u život trećeg dana.

Daniel je također imao iskustvo uskrsnuća. Iz zavisti su ga stavili u jamu s gladnim lavovima i nad njim zapečatili ulaz (Daniel 6). Ali pečat je slomljen i izišao je živ.

Grob u koji su smjestili Isusa zapečaćen je i čuvan, kao i ulaz u Eden, ulaz koji je vodio natrag iz smrti u život (Matej 27,62-66). Ali trećega dana “Najedanput se zemlja silno potrese: anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi te odmaknu kamen i sjede na nj. Lice mu je sjalo kao munja, a odijelo mu bijaše bijelo kao snijeg. Od straha pred njim zadrhtaše stražari i postadoše kao mrtvi.” (Matej 28,2-4)

Isus nam je svojom smrću i uskrsnućem otvorio put natrag k Bogu i životu. Zato su, nakon što je ustao iz mrtvih, oni koji su Njegovom smrću bili dignuti u život, ušli u Sveti grad (Matej 27,53). Isusova smrt i uskrsnuće su ono što nam daje vječni dom kod Boga.

U podzemlju Rima, na petnaestak metara ispod površine, nalazi se oko tisuću kilometara katakombi. Iskapane su kako bi se dobio građevni materijal za grad. Rimljani su kremirali svoje mrtve, ali kršćani su odabrali pokapanje kao simbol svoje vjere u buduće uskrsnuće posljednjeg dana. U svakom od četrdeset i dva groblja pod Rimom nalazila se velika kapela, kao svršetak šezdeset metara hodnika, u kojoj su se progonjeni kršćani tajno sastajali i pjevali hvale Bogu. Na koncu svakog sastanka, okupljeni bi uzviknuli: "Uskrsnuo je!"

25

Isus u Galileji

Odmah nakon uskrsnuća Isus se sastao sa svojim učenicima u gornjoj sobi u Jeruzalemu i naložio im da odnesu Radosnu vijest cijelom svijetu. Ali prije nego što su mogli ponuditi spasenje drugima, trebali su ga i sami razumjeti, tako da im je rekao: “Mir vama!” Nakon što je to rekao, pokazao im je svoje ruke i bok (Ivan 20,20).

Naš prvi mir dolazi nam kad vidimo Isusove rane i shvatimo da je On bio razapet i ubijen za naše grijehе. “Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.” (Rimljanima 5,8) Mir dolazi onima koji znaju da je Isus platio punu kaznu za njihove grijehе. Oni imaju mir u svojim srcima jer više nisu pod Božjom osudom.

“Zatim im ponovo reče: ‘Mir vama! Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas.’” (Ivan 20,21)

Prvi mir koji vam Isus nudi je dubok mir. Ovaj drugi mir vodi vas još dublje, jer je teško uživati prvi mir spasenja dok on nedostaje vašim prijateljima. Prvi mir je spasenje za vas; drugi mir dolazi kad ponudite spasenje drugima. Isus ovdje šalje vas kako biste odnijeli Njegovo spasenje svojim prijateljima.

“Ali”, žalite se, “nemam sposobnost da donosim Radosnu vijest drugima. Ne znam što bih rekao.”

Isus to zna i pruža vam svoju božansku silu za vaše poslanje. On diše u vas i kaže: “Primate Duha Svetoga!” (Ivan 20,22)

Molite se da vas sâm Božji Duh ispuni i pomogne vam donijeti spasenje drugima. Kad zadobivate ljude za Isusa, ispunjavate se velikim mirom i srećom.

Isus dalje kaže: “Kojima oprostite grijehe, oprošteni su im; kojima zadržite, zadržani su im.” (Ivan 20,23)

Isus ovdje kaže da ako ljudima u svojem krugu utjecaja donosite Radosnu vijest o Njegovoj smrti na križu za grijehe ljudi, i oni to prihvate, bit će im oprošteno. S druge strane, ako ne odnesete ljudima u vašem krugu utjecaja Radosnu vijest o Božjem oprost, oni je možda neće čuti ni od koga drugog, i u tom im se slučaju neće nikada oprostiti. Odgovornost je na vama. Idite u sili koju vam Bog daje i dovedite ljude u Njegovo stado.

Isus je ostao na Zemlji sa svojim učenicima šest tjedana nakon svojeg uskrsnuća. Veći dio tog razdoblja proveo je u Galileji, gdje je proveo većinu vremena svoje službe drugima. Isus je ostao na Zemlji dovoljno dugo kako bi se pobrinuo da se činjenica o Njegovom uskrsnuću dobro utvrdi.

Ali Isus se najprije trebao sastati sa svojih jedanaest učenika kako bi popravio neke prekinute odnose. Petar, učenik kojega je Isus odabrao da bude glavni evangelizator u skupini, jako se ogriješio o Isusa. Triput je porekao da poznaje Isusa i čak se u to zakleo. Odmah potom Petar se pokajao zbog onoga što je učinio i gorko je plakao. Dok je u Galileji čekao Isusa, Petar je, zajedno s Ivanom, Jakovom, Tomom, Natanaelom i drugom dvojicom učenika, otišao noću ribariti po jezeru. Ali nisu ništa uhvatili (Ivan 21).

U osvit sljedećeg jutra netko im je na obali doviknuo, pitajući ih imaju li koju ribu. “Nemamo”, uzvratili su.

Čovjek na obali je uzviknuo: “Bacite mrežu na desnu stranu lađice i naći ćete!” Ribari su blijedo pogledali jedan u drugog, slegnuli ramenima i bacili svoje mreže

preko desne strane čamca. Nisu imali što izgubiti. Na svoje čuđenje, nisu mogli izvući mrežu zbog velikog broja riba u njoj.

Ivan je upro prstom prema Čovjeku na obali i rekao Petru: "Gospodin je." Čim je to Petar čuo, skočio je u jezero i otplivao do obale. Iako je teško povrijedio Spasitelja, dovoljno dugo je poznavao Isusa i znao je da se On neće ljutiti na njega. Kad je Petar došao do obale, Isus ga je pozvao da dođe i doručkuje s Njim.

Nakon što su jeli i kad se Petru normalizirao šećer u krvi, Isus je tripud upitao Petra voli li Ga i dalje. Petar, koji se tripud odrekao Isusa, imao je sad priliku vratiti se u zajednicu s Gospodinom trima potvrđama svoje ljubavi prema Isusu. Nakon prve potvrde Isus je rekao Petru: "Pasi jaganjce moje"; nakon druge mu je rekao: "Pasi ovce moje"; a nakon treće: "Pasi ovce moje!" Petar je bio ponovno primljen u službu i opet je bio jedan od Dvanaestorice.

Nakon što su učenici izvukli mrežu na obalu, izbrojili su ribu. U njoj su bile 153 ribe. U to vrijeme bilo je poznato 153 vrste riba u svijetu, tako da je ulov iz jezera predstavljao sve različite vrste ljudi u svijetu koje će Crkva uhvatiti u mrežu kraljevstva (Matej 13,47).

Ima trenutaka u životu kad ćete doći do obale bez ikakvih rezultata svojeg teškog rada. Ali tamo je Neznamac koji čeka na vas. Kaže vam što trebate učiniti, i kad slijedite Njegove upute, iskusit ćete nevjerojatan uspjeh. Onda ćete odjedanput shvatiti da je taj Neznamac Isus. On će vas pozvati da dođete i jedete s Njim. On zna da teško radite, da ste umorni i da vam je hladno. Nakon što se odmorite i jedete, On vam otkriva kako želi da Ga slijedite. Ne trebate se brinuti oko Njegovih planova za druge ljude; vaše je poslanje da Ga slijedite.

Tajna ispunjenog i uspješnog života je slijediti Isusa. To vas može skupo stajati – kao što je stajalo Petra (Ivan

21,18.19; 2. Petrova 1,13-15) – ali cijena koju plaćate bit će mala u usporedbi s vašom vječnom nagradom.

Kazalo

1. Isus, Bogočovjek	5
2. Isusov svijet: mjesto, ljudi i vrijeme	10
3. Od Isusovog krštenja do Njegovog posljednjeg tjedna	15
4. Isusov pobjednički ulazak	27
5. Isus uči Grke svojoj Radosnoj vijesti	31
6. Isusov sud nad lošom religijom	35
7. Isusovo proročanstvo o posljednjem vremenu	39
8. Isus pere noge svojim učenicima	45
9. Isus uspostavlja Gospodnju večeru	46
10. Isus kaže: “Ne brini se”	48
11. Isus: jedini izvor dobrih rodova	51
12. Isusova oprostajna poruka	54
13. Isusova završna molitva	57
14. Isus u Getsemaniju	59
15. Suđenje Isusu	69
16. Isus ili Kaifa	72

17. Isus pred Pilatom	76
18. Isus ili Baraba.....	79
19. Isus na križu.....	83
20. Sedam Isusovih izreka s križa	87
21. Osobe oko križa.....	93
22. Pouke s križa	96
23. Isus počiva u grobu	102
24. Isusov prazan grob	104
25. Isus u Galileji	107

Samo Isus

"...Ali ne vidje¹e nikoga, osim Isusa sama." (Matej 17.8)

Ova knjiga je usmjerena na Isusa, križ i Radosnu vijest. Ona se bavi ispunjenjem obećanja koje je Bog dao prije više od tri tisuće godina. Bog je obećao da će jednoga dana prebivati s nama i hodati s nama, i da će On biti naš Bog, a mi Njegov narod. To se obećanje ispunilo u Isusu, koji je bio "Bog s nama". Isus je došao pokazati kakav je Bog. On je uzeo naše grijeha na sebe i na križu bio osuđen zbog njih, tako da mi možemo biti slobodni od osude. Takav je Bog. U knjizi Samo Isus otkrit ćete dragulje Radosne vijesti koje nećete naći nigdje drugdje — dragulje koji će vas nadahnuti da slavite Boga za Njegovu veliku ljubav i mudrost.

Dr. Desmond Ford (1929.) napisao je tridesetak knjiga o Isusovoj Radosnoj vijesti. Osnivač je transdenominacijske evanđeoske organizacije Good News Unlimited (Radosna vijest bez granica) koja proizvodi medijska pomagala i izvore za brzo i učinkovito širenje Radosne vijesti.

www.goodnewsunlimited.com

GNU WORD
SPREADS
FAST.
Good News Unlimited

